

ข้อบังคับมหาวิทยาลัยนเรศวร



ข้อบังคับมหาวิทยาลัยนเรศวร  
ว่าด้วยเรื่อง คณะกรรมการต่างๆ



**ข้อบังคับมหาวิทยาลัยนเรศวร**  
**ว่าด้วย คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ประจำมหาวิทยาลัยนเรศวร**  
**พ.ศ. ๒๕๕๗**

.....

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดให้มีคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ เพื่อทำหน้าที่พิจารณาเรื่องอุทธรณ์และร้องทุกข์ของข้าราชการและพนักงานในสังกัดของมหาวิทยาลัยนเรศวร

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๗ วรรคหนึ่ง มาตรา ๖๕ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๖๕/๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกับ ความในมาตรา ๑๔(๒) แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยนเรศวร พ.ศ. ๒๕๓๓ และมติสภามหาวิทยาลัยนเรศวร ในคราวประชุมครั้งที่ ๒๐๑(๑๑/๒๕๕๗) เมื่อวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ จึงออกข้อบังคับไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อบังคับนี้เรียกว่า “ข้อบังคับมหาวิทยาลัยนเรศวร ว่าด้วย คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ประจำมหาวิทยาลัยนเรศวร พ.ศ. ๒๕๕๗”

ข้อ ๒ ข้อบังคับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกข้อบังคับมหาวิทยาลัยนเรศวร ว่าด้วย หลักเกณฑ์วิธีการพิจารณาอุทธรณ์และร้องทุกข์ พ.ศ.๒๕๕๑

บรรดา กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ มติ หรือคำสั่งอื่นใดซึ่งขัดหรือแย้งกับข้อบังคับนี้ให้ใช้ข้อบังคับนี้แทน

ข้อ ๔ ในข้อบังคับนี้

“สภามหาวิทยาลัย”	หมายความว่า	สภามหาวิทยาลัยนเรศวร
“มหาวิทยาลัย”	หมายความว่า	มหาวิทยาลัยนเรศวร
“อธิการบดี”	หมายความว่า	อธิการบดีมหาวิทยาลัยนเรศวร
“ก.อ.ม.”	หมายความว่า	คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ประจำมหาวิทยาลัยนเรศวร
“ข้าราชการ”	หมายความว่า	ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาในสังกัดมหาวิทยาลัยนเรศวร
“พนักงาน”	หมายความว่า	พนักงานมหาวิทยาลัยสังกัดมหาวิทยาลัยนเรศวร และให้หมายความรวมถึงพนักงานราชการและลูกจ้างประเภทต่างๆ ที่มีได้มีกฎหมาย กฎ ระเบียบ หรือข้อบังคับ ที่กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการอุทธรณ์และร้องทุกข์ไว้เป็นการเฉพาะด้วย
“ประธาน”	หมายความว่า	ประธานกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ประจำมหาวิทยาลัยนเรศวร

“กรรมการ” หมายความว่า กรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์  
ประจำมหาวิทยาลัยนเรศวร

“ตำแหน่งบริหาร” หมายความว่า ตำแหน่งประเภทผู้บริหาร  
ได้แก่ รองอธิการบดี คณบดี ผู้อำนวยการสถาบัน ผู้อำนวยการสำนัก หรือหัวหน้าหน่วยงานที่เรียกชื่อ  
อย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ ซึ่งมีวาระการดำรงตำแหน่งตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยนเรศวร  
และให้หมายความรวมถึงหัวหน้าหน่วยงานที่มีฐานะเทียบเท่าคณะที่จัดตั้งขึ้นโดยความเห็นชอบของ  
สภามหาวิทยาลัยด้วย

ข้อ ๕ ให้มี ก.อ.ม. ประกอบด้วย

(๑) ประธาน ซึ่งสภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งจากกรรมการสภามหาวิทยาลัย  
ผู้ทรงคุณวุฒิ

(๒) กรรมการจำนวนสามคน ซึ่งเลือกจากผู้ดำรงตำแหน่งบริหารของ  
มหาวิทยาลัย

(๓) กรรมการจำนวนสี่คน ซึ่งเลือกจากข้าราชการและพนักงาน ดังนี้

ก. ข้าราชการและพนักงานตำแหน่งวิชาการ จำนวนสองคน

ข. ข้าราชการและพนักงานตำแหน่งประเภททั่วไป วิชาชีพเฉพาะ หรือ  
เชี่ยวชาญเฉพาะ จำนวนสองคน

(๔) กรรมการจำนวนสามคน ซึ่งกรรมการตาม (๑) (๒) และ (๓) เลือกจาก  
บุคคลภายนอกซึ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิด้านกฎหมาย ด้านการบริหารสถาบันอุดมศึกษา และด้าน  
บริหารงานบุคคล ด้านละหนึ่งคน

ให้ ก.อ.ม. ตั้งข้าราชการหรือพนักงานหนึ่งคนเป็นเลขานุการ และอาจ  
แต่งตั้งผู้ช่วยเลขานุการด้วยก็ได้

หลักเกณฑ์และวิธีการเลือกกรรมการตาม (๒) (๓) และ (๔) ให้เป็นไปตาม  
ประกาศที่มหาวิทยาลัยกำหนด

ประธานและกรรมการ มีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสองปีนับแต่วัน  
ประกาศรายชื่อ ก.อ.ม. ที่ได้รับเลือก แต่อาจได้รับแต่งตั้งหรือเลือกใหม่อีกได้

ในกรณีที่ตำแหน่งประธานหรือกรรมการว่างลงก่อนกำหนด ให้ดำเนินการ  
แต่งตั้งประธานหรือเลือกกรรมการแทนภายในกำหนดเก้าสิบวัน นับแต่ตำแหน่งดังกล่าวว่างลง ผู้ซึ่ง  
ได้รับแต่งตั้งเป็นประธานหรือได้รับเลือกเป็นกรรมการแทนนั้น ให้อยู่ในตำแหน่งได้เพียงเท่า  
กำหนดเวลาของผู้ซึ่งตนแทน เว้นแต่วาระของกรรมการเหลือไม่ถึงเก้าสิบวัน จะไม่ดำเนินการให้ได้มา  
ซึ่งกรรมการแทนก็ได้ โดยให้ถือว่า ก.อ.ม. ประกอบด้วยกรรมการเท่าที่มีอยู่

ในกรณีที่ประธานและกรรมการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ แต่ยังมีได้แต่งตั้ง  
ประธานและเลือกกรรมการใหม่ ให้ประธานและกรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระปฏิบัติหน้าที่  
ไปก่อนจนกว่าจะได้แต่งตั้งประธานและเลือกกรรมการใหม่

ในกรณีที่กรรมการตาม (๒) พ้นจากตำแหน่งผู้บริหารหรือกรรมการตาม  
(๓) ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งบริหารให้พ้นจากตำแหน่งกรรมการด้วย

นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระแล้ว ให้ประธานและกรรมการพ้นจากตำแหน่งเมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) เป็นบุคคลล้มละลาย
- (๔) เป็นคนไร้ความสามารถ หรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
- (๕) ถูกจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก
- (๖) ขาดคุณสมบัติการเป็นกรรมการประเภทนั้น
- (๗) สภามหาวิทยาลัยมีมติให้ถอดถอน

ข้อ ๖ ให้ ก.อ.ม. มีอำนาจและหน้าที่ดังต่อไปนี้

- (๑) พิจารณาการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษวินัยไม่ร้ายแรงของข้าราชการ เพื่อเสนอสภามหาวิทยาลัยพิจารณาสั่งการ
- (๒) พิจารณาการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยของพนักงาน เพื่อเสนอสภามหาวิทยาลัยพิจารณาสั่งการ
- (๓) พิจารณาการร้องทุกข์ของข้าราชการและพนักงาน กรณีที่ไม่ได้รับความเป็นธรรมหรือมีความคับข้องใจเนื่องจากการกระทำหรือคำสั่งของผู้บังคับบัญชา เพื่อเสนอสภามหาวิทยาลัยพิจารณาสั่งการ
- (๔) ตั้งคณะอนุกรรมการ คณะทำงาน หรือบุคคลหนึ่งบุคคลใด เพื่อดำเนินการตามอำนาจและหน้าที่ของ ก.อ.ม.
- (๕) ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่สภามหาวิทยาลัยมอบหมาย

ข้อ ๗ การประชุม ก.อ.ม. ต้องมีกรรมการเข้าร่วมประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะถือได้ว่าเป็นองค์ประชุม

ในกรณีที่ประธานกรรมการไม่อาจเข้าร่วมประชุมได้และมีเหตุอันจำเป็นต้องประชุมโดยเร่งด่วน ให้ที่ประชุมเลือกกรรมการคนใดคนหนึ่งมาประชุมทำหน้าที่เป็นประธานในที่ประชุมในคราวนั้น

การประชุมตามวรรคหนึ่งให้รวมถึงการประชุมที่มีการกำหนดให้สามารถใช้วิธีการติดต่อสื่อสารด้วยเทคโนโลยีที่สามารถถ่ายทอดภาพและเสียงได้อย่างต่อเนื่องซึ่งทำให้กรรมการไม่จำเป็นต้องปรากฏตัวในที่ประชุมด้วยโดยให้ถือว่ากรรมการซึ่งใช้วิธีการติดต่อสื่อสารด้วยเทคโนโลยีดังกล่าวร่วมประชุม ก.อ.ม. นั้น

การวินิจฉัยชี้ขาดให้ถือเสียงข้างมาก ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มอีกหนึ่งเสียงเป็นเสียงชี้ขาด

ในการประชุม ก.อ.ม. ห้ามมิให้กรรมการที่มีส่วนได้เสียในเรื่องที่จะพิจารณาเข้าร่วมพิจารณาลงมติในเรื่องนั้น แต่ไม่ตัดสิทธิที่จะให้ข้อเท็จจริงต่อที่ประชุม

ข้อ ๘ ให้อธิการบดีรักษาการให้เป็นไปตามข้อบังคับนี้ และในกรณีที่มีปัญหาจากการปฏิบัติตามข้อบังคับนี้หรือข้อบังคับนี้มีได้กำหนดไว้ ให้สภามหาวิทยาลัยเป็นผู้วินิจฉัยชี้ขาด คำวินิจฉัยของสภามหาวิทยาลัยให้เป็นที่สุด

**บทเฉพาะกาล**

ข้อ ๙ ให้ ก.อ.ม. ที่ได้ปฏิบัติหน้าที่อยู่ก่อนหรือในวันที่ข้อบังคับนี้ใช้บังคับยังคงปฏิบัติหน้าที่อยู่ต่อไปจนกว่าจะได้มี ก.อ.ม. ตามข้อบังคับนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๙ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๗

กระแส ชนะวงศ์  
(ศาสตราจารย์ นายแพทย์ ดร.กระแส ชนะวงศ์)  
นายกสภามหาวิทยาลัยนเรศวร



**ข้อบังคับมหาวิทยาลัยนเรศวร  
ว่าด้วย คณะกรรมการประจำวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร  
พ.ศ. ๒๕๕๗**

.....

เพื่อให้การบริหารงานของวิทยาลัย เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและมีประสิทธิภาพ จึงอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๔(๒) และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๓๓ ประกอบกับมติสภามหาวิทยาลัยนเรศวร ในคราวประชุมครั้งที่ ๑๙๖ (๖/๒๕๕๗) เมื่อวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๕๗ ให้ออกข้อบังคับดังต่อไปนี้

**ข้อ ๑** ข้อบังคับนี้เรียกว่า “ข้อบังคับมหาวิทยาลัยนเรศวร ว่าด้วย คณะกรรมการประจำวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร พ.ศ. ๒๕๕๗”

**ข้อ ๒** ข้อบังคับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศเป็นต้นไป

**ข้อ ๓** ในวิทยาลัยหนึ่ง ให้มีคณะกรรมการประจำวิทยาลัย ประกอบด้วย ผู้อำนวยการวิทยาลัยเป็นประธานคณะกรรมการประจำวิทยาลัย รองผู้อำนวยการวิทยาลัย และหัวหน้าหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าภาควิชา เป็นกรรมการโดยตำแหน่ง และมีกรรมการที่อธิการบดีแต่งตั้งจากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน ๒ คน

กรณีที่ไม่มีกรรมการแบ่งเป็นภาควิชา หรือมีแต่ไม่ถึง ๔ ภาควิชา ให้อธิการบดีแต่งตั้งผู้ทรงคุณวุฒิเป็นกรรมการเพิ่มเติมได้ ให้ได้จำนวนทั้งหมดไม่น้อยกว่า ๗ คนแต่ไม่เกิน ๙ คน

ให้หัวหน้าสำนักงานเลขานุการวิทยาลัย เป็นเลขานุการของคณะกรรมการประจำวิทยาลัย

ให้ผู้อำนวยการวิทยาลัยเป็นผู้พิจารณาเสนอชื่อกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ กรรมการที่อธิการบดีแต่งตั้งมีวาระดำรงตำแหน่งสองปี และอาจได้รับแต่งตั้งใหม่อีกได้

**ข้อ ๔** คณะกรรมการประจำวิทยาลัย มีอำนาจและหน้าที่ดังนี้

(๑) วางนโยบายและแผนงานของวิทยาลัยให้สอดคล้องกับนโยบายของสภามหาวิทยาลัย

(๒) พิจารณาหลักสูตรการศึกษาสาขาวิชาการต่างๆ เพื่อนำเสนอต่อสภามหาวิทยาลัย

(๓) จัดการวัดผล ประเมินผลและควบคุมมาตรฐานการศึกษาของวิทยาลัย

(๔) ให้คำปรึกษาและเสนอความเห็นแก่ผู้อำนวยการวิทยาลัย

(๕) ปฏิบัติหน้าที่อื่นๆ เกี่ยวกับกิจการของวิทยาลัย หรือตามที่อธิการบดีมอบหมาย

**ข้อ ๕** การประชุมของคณะกรรมการประจำวิทยาลัย ให้นำข้อบังคับมหาวิทยาลัยนเรศวร ว่าด้วย การประชุมสภามหาวิทยาลัย มาใช้บังคับโดยอนุโลม

**ข้อ ๖** ให้อธิการบดีรักษาการให้เป็นไปตามข้อบังคับนี้ กรณีมีปัญหาจากการปฏิบัติตามข้อบังคับฉบับนี้ ให้อธิการบดีเป็นผู้วินิจฉัยและคำวินิจฉัยชี้ขาดนั้นให้ถือเป็นที่สุด

**บทเฉพาะกาล**

**ข้อ ๗** คณะกรรมการประจำวิทยาลัยที่ได้แต่งตั้งก่อนการบังคับใช้ข้อบังคับฉบับนี้ ให้ปฏิบัติหน้าที่ต่อไปจนกว่าจะครบวาระการดำรงตำแหน่ง และเมื่อมีคณะกรรมการชุดใหม่ ให้ดำเนินการตามข้อบังคับฉบับนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๑ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๕๗

กระแส ชนะวงศ์  
(ศาสตราจารย์ นายแพทย์ ดร.กระแส ชนะวงศ์)  
นายกสภามหาวิทยาลัยนเรศวร

ข้อบังคับมหาวิทยาลัยนเรศวร  
ว่าด้วยเรื่อง หลักเกณฑ์การกำหนดและ  
แนวปฏิบัติต่างๆ



**ข้อบังคับมหาวิทยาลัยนเรศวร  
ว่าด้วย การร้องทุกข์และการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์  
พ.ศ. ๒๕๕๗**

.....

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงแก้ไขข้อบังคับเกี่ยวกับการร้องทุกข์และการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ของมหาวิทยาลัยนเรศวรให้เหมาะสมมากยิ่งขึ้น

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๗ วรรคหนึ่ง มาตรา ๖๕ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๖๕/๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกับความในมาตรา ๑๔(๒) แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยนเรศวร พ.ศ. ๒๕๓๓ และมติสภามหาวิทยาลัยนเรศวรในคราวประชุมครั้งที่ ๒๐๑(๑๑/๒๕๕๗) เมื่อวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ จึงออกข้อบังคับไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อบังคับนี้เรียกว่า “ข้อบังคับมหาวิทยาลัยนเรศวร ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๗”

ข้อ ๒ ข้อบังคับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกข้อบังคับมหาวิทยาลัยนเรศวร ว่าด้วยหลักเกณฑ์วิธีการพิจารณาอุทธรณ์และร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑

บรรดา กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ มติ หรือคำสั่งอื่นใดซึ่งขัดหรือแย้งกับข้อบังคับนี้ให้ใช้ข้อบังคับนี้แทน

ข้อ ๔ ในข้อบังคับนี้

“มหาวิทยาลัย”	หมายความว่า	มหาวิทยาลัยนเรศวร
“สภามหาวิทยาลัย”	หมายความว่า	สภามหาวิทยาลัยนเรศวร
“นายกสภามหาวิทยาลัย”	หมายความว่า	นายกสภามหาวิทยาลัยนเรศวร
“อธิการบดี”	หมายความว่า	อธิการบดีมหาวิทยาลัยนเรศวร
“ก.อ.ม.”	หมายความว่า	คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ประจำมหาวิทยาลัยนเรศวร
“ประธาน”	หมายความว่า	ประธานกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ประจำมหาวิทยาลัยนเรศวร
“กรรมการ”	หมายความว่า	กรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ประจำมหาวิทยาลัยนเรศวร
“ข้าราชการ”	หมายความว่า	ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาในสังกัดมหาวิทยาลัยนเรศวร
“พนักงาน”	หมายความว่า	พนักงานมหาวิทยาลัยสังกัดมหาวิทยาลัยนเรศวร และให้หมายความรวมถึงพนักงานราชการและลูกจ้างประเภทต่างๆ ที่จ้างจาก

เงินรายได้ของมหาวิทยาลัยนเรศวร ที่มีได้มีกฎหมาย กฎ ระเบียบ หรือข้อบังคับ ที่กำหนดหลักเกณฑ์ เกี่ยวกับการอุทธรณ์และร้องทุกข์ไว้เป็นการเฉพาะด้วย

ข้อ ๕ การร้องทุกข์และการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และ วิธีการที่กำหนดในข้อบังคับนี้

ข้อ ๖ ให้ ก.อ.ม. เป็นผู้ที่มีอำนาจพิจารณากลับกรองเพื่อเสนอสภามหาวิทยาลัย เพื่อวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ตามที่กำหนดในข้อบังคับนี้

ข้อ ๗ ข้าราชการหรือพนักงานอาจร้องทุกข์ได้ในกรณี ดังนี้

(๑) กรณีเห็นว่าตนไม่ได้รับความเป็นธรรมเนื่องจากการกระทำหรือคำสั่ง ของผู้บังคับบัญชา เป็นต้นว่า ผู้บังคับบัญชาใช้อำนาจหน้าที่ปฏิบัติต่อตนโดยไม่ถูกต้องหรือไม่ปฏิบัติ ต่อตนให้ถูกต้องตามกฎหมาย

(๒) กรณีมีความคับข้องใจเนื่องจากการกระทำหรือคำสั่งของผู้บังคับบัญชาต่อ ตน ดังนี้

ก. บริหารงานบุคคลโดยเลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม เพราะเหตุแห่ง ความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ สภาพทางกายภาพหรือสุขภาพ สถานะของ บุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรมหรือความคิดเห็นทางการเมือง อันไม่ขัดต่อกฎหมาย

ข. ไม่มอบหมายงานให้ปฏิบัติ หรือ

ค. ประวิงเวลาหรือหน่วงเหนี่ยวการดำเนินการบางเรื่อง เป็นเหตุให้ เสียสิทธิหรือไม่ได้รับสิทธิประโยชน์อันพึงมีพึงได้ในเวลาอันสมควร

ข้อ ๘ ผู้ร้องทุกข์มีสิทธิคัดค้านกรรมการได้โดยนำข้อบังคับว่าด้วยการอุทธรณ์ และการพิจารณาการอุทธรณ์ของมหาวิทยาลัยมาบังคับใช้โดยอนุโลม

ข้อ ๙ การร้องทุกข์ให้ร้องทุกข์ได้สำหรับตนเองเท่านั้น จะร้องทุกข์แทนผู้อื่นหรือ มอบหมายให้ผู้อื่นร้องทุกข์แทนไม่ได้

ข้อ ๑๐ ในกรณีที่ข้าราชการหรือพนักงานไม่ได้รับความเป็นธรรมหรือมีความคับ ข้องใจที่อาจร้องทุกข์ได้ตามข้อ ๗ ให้ร้องทุกข์ต่อสภามหาวิทยาลัยภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับ แจ้งถึงการกระทำหรือได้รับคำสั่งหรือทราบเรื่องอันเป็นเหตุให้ร้องทุกข์ โดยคำร้องทุกข์ให้ทำเป็น หนังสือถึงนายกสภามหาวิทยาลัย ลงลายมือชื่อและตำแหน่งของผู้ร้องทุกข์ และต้องมีสาระสำคัญที่ แสดงข้อเท็จจริง และปัญหาของเรื่องให้เห็นว่าตนไม่ได้รับความเป็นธรรมหรือมีความคับข้องใจ เนื่องจากการกระทำหรือคำสั่งของผู้บังคับบัญชาอย่างไร พร้อมทั้งระบุความประสงค์ของการร้องทุกข์

ในกรณีผู้ร้องทุกข์มีความประสงค์จะแถลงการณ์ด้วยวาจา ให้แสดงความประสงค์ไว้ ในหนังสือร้องทุกข์หรือจะทำเป็นหนังสือต่างหากก็ได้ แต่ต้องยื่นหรือส่งหนังสือขอแถลงการณ์ด้วย วาก่อนที่ ก.อ.ม. เริ่มพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ โดยยื่นหรือส่งตรงต่อประธาน โดยผู้ร้องทุกข์มีสิทธินำ ทัศนคติหรือที่ปรึกษาของตนเข้ามาในการพิจารณาของ ก.อ.ม. ได้ การใดที่ทัศนคติหรือที่ ปรึกษาได้ทำลงต่อหน้าผู้ร้องทุกข์ ให้ถือว่าเป็นการกระทำของผู้ร้องทุกข์ เว้นแต่ผู้ร้องทุกข์จะได้ คัดค้านเสียแต่ในขณะนั้น

ในกรณีที่นัดให้ผู้ร้องทุกขมาแถลงการณ์ด้วยวาจาต่อที่ประชุม ให้แจ้งให้ผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุแห่งการร้องทุกขทราบด้วยว่าถ้าประสงค์จะแถลงแก้ก็ให้มาแถลงหรือมอบหมายเป็นหนังสือให้บุคคลที่เกี่ยวข้องเป็นผู้แทนมาแถลงแก้ด้วยวาจาต่อที่ประชุมครั้งนั้นก็ได้ ทั้งนี้ ให้แจ้งล่วงหน้าตามควรแก่กรณีและเพื่อประโยชน์ในการแถลงแก้ดังกล่าว ให้ผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุแห่งการร้องทุกขเข้ารับฟังคำแถลงการณ์ด้วยวาจาของผู้ร้องทุกขได้

ข้อ ๑๑ การยื่นหรือส่งหนังสือร้องทุกข ผู้ร้องทุกขจะยื่นหรือส่งตรงต่อเลขาธิการสภามหาวิทยาลัย หรือเลขาธิการ ก.อ.ม. หรือจะยื่นหรือส่งผ่านอธิการบดีก็ได้

ให้ผู้รับหนังสือร้องทุกขตามวรรคหนึ่งส่งหนังสือร้องทุกขให้นายกสภามหาวิทยาลัย และให้นายกสภามหาวิทยาลัยส่งหนังสือร้องทุกขให้ประธานพิจารณาคำเนินการตามข้อบังคับนี้ต่อไป

ในกรณีที่ผู้ร้องทุกขนำหนังสือร้องทุกขมายื่นเอง ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับหนังสือออกไปรับหนังสือประทับตรารับหนังสือและลงทะเบียนรับหนังสือไว้เป็นหลักฐานในวันที่ได้รับหนังสือตามระเบียบว่าด้วย งานสารบรรณ และให้ถือวันที่รับหนังสือตามหลักฐานดังกล่าวเป็นวันยื่นหนังสือร้องทุกข

ในกรณีที่ส่งหนังสือร้องทุกขทางไปรษณีย์ให้ถือวันที่ทำการไปรษณีย์ต้นทางออกไปรับฝากเป็นหลักฐานฝากส่ง หรือวันที่ทำการไปรษณีย์ต้นทางประทับตรารับที่ซองหนังสือเป็นวันยื่นหนังสือร้องทุกข

ข้อ ๑๒ เพื่อประโยชน์ในการนับระยะเวลาร้องทุกข ให้ถือปฏิบัติดังนี้

(๑) ในกรณีที่เหตุร้องทุกขเกิดจากการที่ผู้บังคับบัญชามีคำสั่งเป็นหนังสือต่อผู้ร้องทุกขให้ถือวันที่ผู้ถูกส่งลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่งเป็นวันได้รับคำสั่ง

ถ้าผู้ถูกส่งไม่ยอมลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่ง และมีการแจ้งคำสั่งให้ผู้ถูกส่งทราบกับมอบสำเนาคำสั่งให้ผู้ถูกส่ง แล้วทำบันทึกลงวันเดือนปี เวลา และสถานที่ที่แจ้ง และลงลายมือชื่อผู้แจ้งพร้อมทั้งพยานรู้เห็นไว้เป็นหลักฐานแล้ว ให้ถือวันที่แจ้งนั้นเป็นวันได้รับคำสั่ง ถ้าไม่อาจแจ้งให้ผู้ถูกส่งลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่งได้โดยตรง และได้แจ้งเป็นหนังสือโดยส่งสำเนาคำสั่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปให้ผู้ถูกส่ง ณ ที่อยู่ของผู้ถูกส่ง ซึ่งปรากฏตามหลักฐานของทางราชการ โดยส่งสำเนาคำสั่งไปให้สองฉบับ เพื่อให้ผู้ถูกส่งเก็บไว้หนึ่งฉบับ และให้ผู้ถูกส่งลงลายมือชื่อและวันเดือนปีที่รับทราบคำสั่งส่งกลับคืนมาเพื่อเก็บไว้เป็นหลักฐานหนึ่งฉบับ ในกรณีเช่นนี้เมื่อครบกำหนดสิบห้าวันนับแต่วันที่ปรากฏในใบตอบรับทางไปรษณีย์ลงทะเบียนว่า ผู้ถูกส่งได้รับเอกสารดังกล่าวหรือมีผู้รับแทนแล้ว แม้ยังไม่ได้รับสำเนาคำสั่งฉบับที่ให้ผู้ถูกส่งลงลายมือชื่อและ วัน เดือน ปีที่รับทราบคำสั่งกลับคืนมา ให้ถือว่าผู้ถูกส่งได้รับคำสั่งแล้ว

(๒) ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาไม่มีคำสั่งเป็นหนังสือต่อผู้ร้องทุกขโดยตรง ให้ถือวันที่มีหลักฐานยืนยันว่าผู้ร้องทุกขรับทราบหรือควรได้รับทราบคำสั่งนั้นเป็นวันได้รับแจ้งถึงการกระทำหรือได้รับคำสั่ง

(๓) ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาปฏิบัติหรือใช้อำนาจหน้าที่ปฏิบัติโดยไม่ถูกต้องหรือไม่ปฏิบัติให้ถูกต้องตามกฎหมายต่อผู้ร้องทุกขโดยไม่ได้มีคำสั่งอย่างใด ให้ถือวันที่ผู้ร้องทุกขควรได้รับทราบถึงการปฏิบัติหรือการใช้อำนาจหน้าที่ของผู้บังคับบัญชาดังกล่าวเป็นวันได้รับแจ้งถึงการกระทำ

ข้อ ๑๓ เมื่อ ก.อ.ม. ได้รับหนังสือร้องทุกข์ตามข้อ ๑๑ แล้ว ให้ประธานมีหนังสือแจ้งพร้อมทั้งส่งสำเนาหนังสือร้องทุกข์ให้ผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุแห่งการร้องทุกข์ทราบโดยเร็ว และให้ผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุแห่งการร้องทุกข์นั้นส่งเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องและคำชี้แจงของตน

(ถ้ามี) ไปเพื่อประกอบการพิจารณาภายในสิบห้าวันทำการนับแต่วันได้รับหนังสือ

ข้อ ๑๔ เมื่อได้ยื่นหรือส่งหนังสือร้องทุกข์ไว้แล้ว ผู้ร้องทุกข์จะยื่นหรือส่งหนังสือร้องทุกข์หรือเอกสารหลักฐานเพิ่มเติมก่อนที่ ก.อ.ม. พิจารณาเรื่องร้องทุกข์เสร็จสิ้นก็ได้ โดยยื่นหรือส่งตรงต่อประธาน

ข้อ ๑๕ เรื่องร้องทุกข์ที่จะรับไว้พิจารณาได้ต้องเป็นเรื่องร้องทุกข์ที่ถูกต้องตามข้อ ๑๐ และยื่นภายในกำหนดเวลาตามข้อบังคับนี้

ในกรณีที่มีปัญหาว่าเรื่องร้องทุกข์รายใดเป็นเรื่องร้องทุกข์ที่จะรับไว้พิจารณาได้หรือไม่ ให้ ก.อ.ม. เป็นผู้พิจารณาวินิจฉัย หาก ก.อ.ม. มีความเห็นไม่รับเรื่องร้องทุกข์ไว้พิจารณา ให้ ก.อ.ม. เสนอสภามหาวิทยาลัยเพื่อพิจารณา หากสภามหาวิทยาลัยมีมติไม่รับเรื่องร้องทุกข์ ก็ให้มหาวิทยาลัยแจ้งมติพร้อมทั้งแจ้งสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองให้ผู้ร้องทุกข์ทราบเป็นหนังสือโดยเร็วและให้แจ้งผู้บังคับบัญชาที่เป็นแห่งการร้องทุกข์ทราบด้วย

ข้อ ๑๖ ในกรณีที่ผู้ร้องทุกข์ไม่ประสงค์จะให้มีการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ต่อไป จะขอถอนเรื่องร้องทุกข์ก่อนที่ ก.อ.ม. พิจารณาเรื่องร้องทุกข์เสร็จสิ้นก็ได้ โดยทำเป็นหนังสือยื่นโดยตรงต่อประธานเมื่อได้ถอนเรื่องร้องทุกข์แล้ว การพิจารณาเรื่องร้องทุกข์นั้นให้เป็นอันระงับไป และให้ ก.อ.ม. แจ้งให้สภามหาวิทยาลัยทราบ

ข้อ ๑๗ การพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ให้ ก.อ.ม. พิจารณาจากเรื่องราวการปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติต่อผู้ร้องทุกข์ของผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุแห่งการร้องทุกข์ และในกรณีจำเป็นและสมควร อาจขอเอกสารและหลักฐานที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติม รวมทั้งคำชี้แจงจากหน่วยราชการ รัฐวิสาหกิจ หน่วยงานอื่นของรัฐ ห้างหุ้นส่วนบริษัท หรือบุคคลใดๆ หรือขอให้ผู้แทนหน่วยราชการ รัฐวิสาหกิจ หน่วยงานอื่นของรัฐ ห้างหุ้นส่วน บริษัท หรือบุคคลใดๆ มาให้ถ้อยคำหรือชี้แจงข้อเท็จจริงเพื่อประกอบการพิจารณาได้ ทั้งนี้ การพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ดังกล่าวต้องให้แล้วเสร็จภายในเก้าสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือร้องทุกข์

ในกรณีที่ไม่สามารถพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้ในวรรคหนึ่ง ให้ ก.อ.ม. แจ้งเหตุที่ทำให้การพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ไม่แล้วเสร็จต่อนายกสภามหาวิทยาลัย เพื่อส่งขยายระยะเวลาดำเนินการได้ตามความจำเป็นในแต่ละกรณี ครั้งละไม่เกินสามสิบวัน ทั้งนี้ ผู้ร้องทุกข์มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองได้ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง

ในการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ ถ้า ก.อ.ม. เห็นสมควรที่จะต้องสอบสวนใหม่หรือสอบสวนเพิ่มเติมเพื่อประโยชน์แห่งความถูกต้องและเหมาะสมตามความเป็นธรรม ให้มีอำนาจสอบสวนใหม่หรือสอบสวนเพิ่มเติมในเรื่องนั้นได้ตามความจำเป็นโดยจะสอบสวนเองหรือแต่งตั้งคณะอนุกรรมการสอบสวนให้สอบสวนใหม่หรือสอบสวนเพิ่มเติมแทนก็ได้ หรือกำหนดประเด็นหรือข้อสำคัญที่ต้องทราบส่งไปให้ผู้สอบสวนเดิมทำการสอบสวนเพิ่มเติมก็ได้



ข้อ ๑๘ เมื่อ ก.อ.ม. ได้พิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ตามข้อ ๗ (๑) แล้ว ถ้าเห็นว่า

(๑) การที่ผู้บังคับบัญชาใช้อำนาจหน้าที่ปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติต่อผู้ร้องทุกข์นั้นถูกต้องตามกฎหมายแล้ว ให้เสนอความเห็นยกคำร้องทุกข์

(๒) การที่ผู้บังคับบัญชาใช้อำนาจหน้าที่ปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติต่อผู้ร้องทุกข์นั้น ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ให้เสนอความเห็นให้แก้ไขโดยเพิกถอนหรือยกเลิกการปฏิบัติที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมายนั้น หรือให้ปฏิบัติต่อผู้ร้องทุกข์ให้ถูกต้องตามกฎหมาย

(๓) การที่ผู้บังคับบัญชาใช้อำนาจหน้าที่ปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติต่อผู้ร้องทุกข์นั้นถูกต้องตามกฎหมายแต่บางส่วน และไม่ถูกต้องตามกฎหมายบางส่วน ให้เสนอความเห็นให้แก้ไขหรือปฏิบัติให้ถูกต้องตามกฎหมาย

(๔) สมควรดำเนินการโดยการประการอื่นใดเพื่อให้ความถูกต้องตามกฎหมายและมีความเป็นธรรม ให้เสนอความเห็นให้ดำเนินการได้ตามควรแก่กรณี

ข้อ ๑๙ เมื่อ ก.อ.ม. ได้พิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ตามข้อ ๗ (๒) แล้วถ้าเห็นว่า

(๑) การปฏิบัติของผู้บังคับบัญชาต่อผู้ร้องทุกข์มิได้มีลักษณะตามที่กำหนดในข้อ ๗ (๒) ให้เสนอความเห็นให้ยกคำร้องทุกข์

(๒) การปฏิบัติของผู้บังคับบัญชาต่อผู้ร้องทุกข์มีลักษณะที่กำหนดในข้อ ๗ (๒) ให้เสนอความเห็นให้แก้ไข หรือถ้าแก้ไขไม่ได้ ให้เสนอความเห็นให้ดำเนินการประการอื่นหรือให้ข้อเสนอแนะตามที่เห็นสมควรเพื่อให้ผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุให้เกิดความคับข้องใจปฏิบัติให้ถูกต้องตามระเบียบแบบแผนของทางราชการหรือจรรยาบรรณของข้าราชการหรือพนักงาน

ข้อ ๒๐ การพิจารณามีมติตามข้อ ๑๘ และข้อ ๑๙ ให้บันทึกเหตุผลของการพิจารณาไว้ ในคำวินิจฉัยพร้อมลงลายมือชื่อของกรรมการที่วินิจฉัยเรื่องนั้น ถ้ากรรมการคนใดมีความเห็นแย้งให้มีสิทธิทำความเห็นแย้งของตนรวมไว้ในคำวินิจฉัยได้

ข้อ ๒๑ เมื่อ ก.อ.ม. มีคำวินิจฉัยตามข้อ ๑๘ และข้อ ๑๙ แล้วให้เสนอสภามหาวิทยาลัยเพื่อพิจารณาสั่งการต่อไป เมื่อสภามหาวิทยาลัยมีมติประการใดให้แจ้งอธิการบดีเพื่อสั่งและปฏิบัติให้เป็นไปตามมตินั้นพร้อมทั้งแจ้งสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองแล้วแต่กรณีให้ผู้ร้องทุกข์ทราบด้วย โดยให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในเจ็ดวันทำการนับแต่วันที่ได้รับแจ้งผลการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์จากสภามหาวิทยาลัย

เมื่ออธิการบดีได้ดำเนินการตามมติของสภามหาวิทยาลัยแล้ว ให้รายงานผลการดำเนินการให้สภามหาวิทยาลัยทราบ

ข้อ ๒๒ การนับระยะเวลาตามข้อบังคับนี้ สำหรับระยะเวลาเริ่มต้นให้นับวันถัดจากวันแรกแห่งเวลานั้นเป็นวันเริ่มนับระยะเวลา แต่ถ้าเป็นกรณีขยายเวลาให้นับวันต่อจากวันสุดท้ายแห่งระยะเวลาเดิม เป็นวันเริ่มระยะเวลาที่ขยายออกไป ส่วนเวลาสิ้นสุดให้นับดังนี้

(๑) กรณีเป็นเจ้าหน้าที่หรือ ก.อ.ม. ให้นับวันสิ้นสุดของระยะเวลานั้นรวมเข้าด้วยแม้ว่าวันสุดท้ายเป็นวันหยุดทำการสำหรับเจ้าหน้าที่หรือ ก.อ.ม.

(๒) กรณีเป็นบุคคลที่ต้องทำการอย่างหนึ่งอย่างใดภายในระยะเวลาที่กำหนดโดยกฎหมายหรือโดยคำสั่งของเจ้าหน้าที่หรือ ก.อ.ม. ถ้าวันสุดท้ายแห่งระยะเวลาตรงกับวันหยุดราชการให้นับวันเริ่มเปิดทำการใหม่เป็นวันสุดท้ายแห่งระยะเวลา

ข้อ ๒๓ ให้อธิการบดีรักษาการให้เป็นไปตามข้อบังคับนี้ และในกรณีที่มีปัญหาจากการปฏิบัติตามข้อบังคับนี้หรือข้อบังคับนี้มิได้กำหนดไว้ ให้สภามหาวิทยาลัยเป็นผู้วินิจฉัยชี้ขาด คำวินิจฉัยของสภามหาวิทยาลัยให้เป็นที่สุด

#### บทเฉพาะกาล

ข้อ ๒๔ การร้องทุกข์และการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ที่ยังอยู่ในระหว่างดำเนินการในวันที่ข้อบังคับนี้ใช้บังคับ หากดำเนินการยังไม่แล้วเสร็จให้ดำเนินการต่อไปให้แล้วเสร็จตามข้อบังคับที่ใช้ก่อนวันที่ข้อบังคับนี้ใช้บังคับ

ข้อ ๒๕ ให้ ก.อ.ม. ที่ได้ปฏิบัติหน้าที่อยู่ก่อนหรือในวันที่ข้อบังคับนี้ใช้บังคับยังคงปฏิบัติหน้าที่อยู่ต่อไป จนกว่าจะได้มี ก.อ.ม. ตามข้อบังคับนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๙ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๕๗

กระแส ชนะวงศ์

(ศาสตราจารย์ นายแพทย์ ดร.กระแส ชนะวงศ์)

นายกสภามหาวิทยาลัยนเรศวร

**ข้อบังคับมหาวิทยาลัยนเรศวร  
ว่าด้วย การอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๗**

.....

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงแก้ไขข้อบังคับเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ของมหาวิทยาลัยนเรศวรให้เหมาะสมมากยิ่งขึ้น

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๗ วรรคหนึ่ง มาตรา ๖๕ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๖๕/๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ.๒๕๔๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๕๑ และประกาศ ก.พ.อ. เรื่อง มาตรฐานการอุทธรณ์โทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน ลดเงินขั้นเดือนของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ลงวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๕๐ และมาตรา ๑๔(๒) แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยนเรศวร พ.ศ. ๒๕๓๓ ประกอบกับมติสภามหาวิทยาลัยนเรศวร ในคราวประชุมครั้งที่ ๒๐๑(๑๑/๒๕๕๗) เมื่อวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ จึงออกข้อบังคับไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อบังคับนี้เรียกว่า “ข้อบังคับมหาวิทยาลัยนเรศวร ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๗”

ข้อ ๒ ข้อบังคับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกข้อบังคับมหาวิทยาลัยนเรศวร ว่าด้วย หลักเกณฑ์วิธีการพิจารณาอุทธรณ์และร้องทุกข์ พ.ศ.๒๕๕๑

บรรดา กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ มติ หรือคำสั่งอื่นใดซึ่งขัดหรือแย้งกับข้อบังคับนี้ให้ใช้ข้อบังคับนี้แทน

ข้อ ๔ ในข้อบังคับนี้

“มหาวิทยาลัย”	หมายความว่า	มหาวิทยาลัยนเรศวร
“สภามหาวิทยาลัย”	หมายความว่า	สภามหาวิทยาลัยนเรศวร
“นายกสภามหาวิทยาลัย”	หมายความว่า	นายกสภามหาวิทยาลัยนเรศวร
“อธิการบดี”	หมายความว่า	อธิการบดีมหาวิทยาลัยนเรศวร
“ก.อ.ม.”	หมายความว่า	คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ประจำมหาวิทยาลัยนเรศวร
“ประธาน”	หมายความว่า	ประธานกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ประจำมหาวิทยาลัยนเรศวร
“กรรมการ”	หมายความว่า	กรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ประจำมหาวิทยาลัยนเรศวร
“ข้าราชการ”	หมายความว่า	ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาในสังกัดมหาวิทยาลัยนเรศวร
“พนักงาน”	หมายความว่า	พนักงานมหาวิทยาลัยสังกัดมหาวิทยาลัยนเรศวร และให้หมายความรวมถึงพนักงานราชการและลูกจ้างประเภทต่างๆ ที่จ้างจาก



หนังสือด้วยตนเองให้ออกใบรับหรือจัดให้ออกใบรับให้ด้วย และให้ส่งสำเนาหนังสือคัดค้านและแจ้งวันที่ได้รับหนังสือคัดค้านให้ประธานทราบและรวมไว้ในการสำนวนการอุทธรณ์

ข้อ ๑๐ การพิจารณาเรื่องการคัดค้านนั้น หากประธานพิจารณาเห็นว่าหนังสือคัดค้านมีเหตุผลรับฟังได้ ประธานจะต้องให้ออกโอกาสผู้ถูกคัดค้านชี้แจงข้อเท็จจริงหรืออาจตรวจสอบข้อเท็จจริงได้ตามความเหมาะสม โดยไม่ผูกพันกับคำคัดค้านหรือคำชี้แจงของผู้คัดค้านหรือผู้ถูกคัดค้าน หรือพยานหลักฐานของผู้คัดค้านหรือผู้ถูกคัดค้าน

ในกรณีที่ประธานพิจารณาเห็นว่า หนังสือคัดค้านไม่มีเหตุผลเพียงพอที่จะรับฟังได้ ให้สั่งยกคำคัดค้านพร้อมทั้งแสดงผลในการพิจารณาสั่งการ ทั้งนี้ ให้สั่งการภายในสิบห้าวันทำการ นับแต่วันที่ได้รับหนังสือคัดค้านหรือคำชี้แจงของผู้ถูกคัดค้านพร้อมทั้งแจ้งให้ผู้คัดค้านทราบ การสั่งยกคำคัดค้านให้ถือเป็นที่สุด

ในกรณีที่ประธานไม่สั่งการอย่างหนึ่งอย่างใดภายในระยะเวลาตามวรรคสอง ให้ถือว่า ผู้ซึ่งถูกคัดค้านพ้นจากการปฏิบัติหน้าที่กรรมการเฉพาะการพิจารณาการอุทธรณ์ในเรื่องนั้น

การพ้นจากการปฏิบัติหน้าที่กรรมการตามวรรคสาม ไม่กระทบถึงการพิจารณาการอุทธรณ์ที่ดำเนินการไปแล้ว

ในกรณีที่ประธานถูกคัดค้าน ให้ที่ประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งทำหน้าที่ประธาน เพื่อทำหน้าที่พิจารณาเรื่องคัดค้านดังกล่าว หากหนังสือคัดค้านมีเหตุผลที่รับฟังได้ หรือในกรณีที่กรรมการซึ่งทำหน้าที่ประธานไม่สั่งการอย่างหนึ่งอย่างใดภายในระยะเวลาตามวรรคสอง ให้ถือว่าผู้ถูกคัดค้านพ้นจากหน้าที่ประธานคราวนั้น และให้ถือว่า ก.อ.ม. ประกอบด้วยกรรมการเท่าที่มีอยู่เพื่อพิจารณาอุทธรณ์ในเรื่องนั้นต่อไปจนแล้วเสร็จ

ข้อ ๑๑ ในกรณีที่กรรมการเห็นว่าตนมีเหตุอันอาจถูกคัดค้านตามข้อ ๘ วรรคหนึ่ง ให้ผู้นั้นรายงานต่อประธานและให้นำข้อ ๑๐ วรรคหนึ่ง วรรคสอง และวรรคสาม มาบังคับใช้โดยอนุโลม

ข้อ ๑๒ การอุทธรณ์ ให้อุทธรณ์ได้สำหรับตนเองเท่านั้นจะอุทธรณ์แทนผู้อื่นหรือมอบหมายให้ผู้อื่นอุทธรณ์แทนไม่ได้

ข้อ ๑๓ การอุทธรณ์ให้ผู้ถูกลงโทษอุทธรณ์เป็นหนังสือพร้อมทั้งระบุข้อเท็จจริงและเหตุผลในการอุทธรณ์ให้เห็นว่า ผู้อุทธรณ์ได้ถูกส่งลงโทษโดยไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม หรือไม่เป็นธรรมอย่างไร และลงลายมือชื่อและที่อยู่ของผู้ถูกลงโทษ โดยอุทธรณ์ต่อสภามหาวิทยาลัยภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่งลงโทษ

ในกรณีที่ผู้อุทธรณ์มีความประสงค์จะแถลงการณ์ด้วยวาจา ให้แสดงความประสงค์ไว้ในหนังสืออุทธรณ์หรือจะเป็นหนังสือต่างหากก็ได้ แต่ต้องยื่นหรือส่งหนังสือขอแถลงการณ์ด้วยวาก่อนที่ ก.อ.ม. เริ่มพิจารณาอุทธรณ์

ข้อ ๑๔ การยื่นหรือส่งหนังสืออุทธรณ์ ผู้อุทธรณ์จะยื่นหรือส่งตรงต่อเลขานุการสภามหาวิทยาลัย หรือเลขานุการ ก.อ.ม. หรือจะยื่นหรือส่งผ่านผู้ส่งลงโทษก็ได้

ให้ผู้รับหนังสืออุทธรณ์ตามวรรคหนึ่งส่งหนังสืออุทธรณ์ให้นายกสภามหาวิทยาลัย และให้นายกสภามหาวิทยาลัยส่งหนังสืออุทธรณ์ให้ประธานพิจารณาดำเนินการตามข้อบังคับนี้ต่อไป

ในกรณีที่ผู้อุทธรณ์นำหนังสืออุทธรณ์มายื่นเอง ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับหนังสือออกไปรับหนังสือประทับตรารับหนังสือและลงทะเบียนรับหนังสือไว้เป็นหลักฐานในวันที่ได้รับหนังสือตามระเบียบว่าด้วย งานสารบรรณและให้ถือวันที่รับหนังสือตามหลักฐานดังกล่าวเป็นวันยื่นหนังสืออุทธรณ์

ในกรณีที่ส่งหนังสืออุทธรณ์ทางไปรษณีย์ให้ถือวันที่ทำการไปรษณีย์ต้นทางออกไปรับฝากเป็นหลักฐานฝากส่ง หรือวันที่ทำการไปรษณีย์ต้นทางประทับตรารับที่ซองหนังสือเป็นวันยื่นหนังสืออุทธรณ์

ข้อ ๑๕ การนับระยะเวลาการอุทธรณ์ให้ถือวันที่ผู้ถูกลงโทษลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่งลงโทษเป็นวันรับแจ้งคำสั่งลงโทษ

ในกรณีที่ผู้ถูกลงโทษไม่ยอมลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่งลงโทษ หากมีการแจ้งคำสั่งลงโทษให้ผู้ถูกลงโทษทราบกับมอบสำเนาคำสั่งลงโทษให้แก่ผู้ถูกลงโทษพร้อมทั้งทำบันทึกลงวัน เดือน ปี และสถานที่แจ้งและลงลายมือชื่อผู้แจ้งพร้อมทั้งพยานผู้รู้เห็นไว้เป็นหลักฐานแล้ว ให้ถือวันที่แจ้งนั้นเป็นวันที่ได้รับแจ้งคำสั่ง

ในกรณีที่ไม้อาจแจ้งให้ผู้ถูกลงโทษลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่งลงโทษได้โดยตรงและได้แจ้งเป็นหนังสือส่งสำเนาคำสั่งลงโทษทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปให้ผู้ถูกลงโทษ ณ ที่อยู่ของผู้ถูกลงโทษ ซึ่งปรากฏตามหลักฐานของทางราชการ โดยส่งสำเนาคำสั่งลงโทษไปให้สองฉบับเพื่อให้ผู้ถูกลงโทษเก็บไว้หนึ่งฉบับ และให้ผู้ถูกลงโทษลงลายมือชื่อและวัน เดือน ปี ที่รับทราบคำสั่งลงโทษส่งกลับคืนมาเพื่อเก็บไว้เป็นหลักฐานหนึ่งฉบับ ในกรณีเช่นนี้ ให้ถือว่าเมื่อครบกำหนดสิบห้าวันนับแต่วันที่ปรากฏในใบตอบรับทางไปรษณีย์ลงทะเบียนว่าผู้ถูกลงโทษได้รับเอกสารดังกล่าวมีผู้รับแทนแล้ว แม้ยังมิได้รับสำเนาคำสั่งลงโทษฉบับที่ให้ผู้ถูกลงโทษลงลายมือชื่อและวัน เดือน ปี ที่รับทราบคำสั่งลงโทษกลับคืนมา ให้ถือว่าผู้ถูกลงโทษได้รับทราบคำสั่งแล้ว

ข้อ ๑๖ เมื่อได้ยื่นหรือส่งหนังสืออุทธรณ์ไว้แล้วผู้อุทธรณ์จะยื่นหรือส่งคำแถลงการณ์หรือเอกสารหลักฐานเพิ่มเติมก่อนที่ ก.อ.ม. เริ่มพิจารณาอุทธรณ์ก็ได้โดยยื่นหรือส่งตรงต่อประธาน

ข้อ ๑๗ อุทธรณ์ที่จะรับไว้พิจารณาได้ต้องเป็นอุทธรณ์ที่ถูกต้องตามข้อ ๑๓ และยื่นภายในกำหนดเวลาตามข้อบังคับนี้

ในกรณีที่มีปัญหาว่าอุทธรณ์รายใดเป็นอุทธรณ์ที่จะรับไว้พิจารณาได้หรือไม่ ให้ ก.อ.ม. เป็นผู้พิจารณาวินิจฉัย หาก ก.อ.ม. มีความเห็นไม่รับอุทธรณ์ไว้พิจารณา ให้ ก.อ.ม. เสนอสภามหาวิทยาลัยเพื่อพิจารณา หากสภามหาวิทยาลัยมีมติไม่รับอุทธรณ์ ก็ให้มหาวิทยาลัยแจ้งมติพร้อมทั้งแจ้งสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองให้ผู้อุทธรณ์ทราบเป็นหนังสือโดยเร็วและให้แจ้งผู้สั่งลงโทษทราบด้วย

ข้อ ๑๘ ผู้อุทธรณ์จะขอถอนอุทธรณ์ก่อนที่ ก.อ.ม. พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์เสร็จสิ้นก็ได้ โดยทำเป็นหนังสือยื่นตรงต่อประธาน เมื่อได้ถอนอุทธรณ์แล้วการพิจารณาการอุทธรณ์ให้เป็นอันระงับไปและให้ ก.อ.ม. แจ้งให้สภามหาวิทยาลัยทราบ

ข้อ ๑๙ การพิจารณาการอุทธรณ์ให้ ก.อ.ม. พิจารณาจากสำนวนการสืบสวนหรือการพิจารณาในเบื้องต้นรวมทั้งสำนวนการดำเนินการทางวินัย และในกรณีจำเป็นและสมควรอาจออกไปตรวจสถานที่หรือขอเอกสารและหลักฐานที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติม รวมทั้งคำชี้แจงจากหน่วยงานราชการ รัฐวิสาหกิจ หน่วยงานอื่นของรัฐ ห้างหุ้นส่วน บริษัท หรือบุคคลใด ๆ หรือขอให้ผู้แทนหน่วย

ราชการ รัฐวิสาหกิจ หน่วยงานอื่นของรัฐ ห้างหุ้นส่วนบริษัท หรือบุคคลใด ๆ มาให้ถ้อยคำหรือชี้แจงข้อเท็จจริงเพื่อประกอบการพิจารณาได้

ในกรณีที่ผู้อุทธรณ์ขอแถลงการณ์ด้วยวาจา ผู้อุทธรณ์มีสิทธินำทนายความหรือที่ปรึกษา ซึ่งมีใช้พยานของตนเข้ามาในการพิจารณาของ ก.อ.ม. ได้ การใดที่ทนายความหรือที่ปรึกษาได้ทำลางต่อหน้าผู้อุทธรณ์ ให้ถือว่าเป็นการกระทำของผู้อุทธรณ์ เว้นแต่ผู้อุทธรณ์จะได้คัดค้านเสียแต่ในขณะนั้น

ในกรณีที่นัดให้ผู้อุทธรณ์มาแถลงการณ์ด้วยวาจาต่อที่ประชุม ให้แจ้งให้ผู้บังคับบัญชา ผู้ส่งลงโทษทราบด้วยว่าถ้าประสงค์จะแถลงแก้ก็ให้มาแถลงแก้หรือมอบหมายเป็นหนังสือให้บุคคลที่เกี่ยวข้องเป็นผู้แทนมาแถลงแก้ด้วยวาจาต่อที่ประชุมครั้งนั้นก็ได้ ทั้งนี้ ให้แจ้งล่วงหน้าตามควรแก่กรณี และเพื่อประโยชน์ในการแถลงแก้ดังกล่าวให้ผู้ส่งลงโทษหรือผู้แทนเข้าฟังคำแถลงการณ์ด้วยวาจาของผู้อุทธรณ์ได้

ในการพิจารณาอุทธรณ์ ถ้า ก.อ.ม. เห็นสมควรที่จะต้องสอบสวนใหม่หรือสอบสวนเพิ่มเติมเพื่อประโยชน์แห่งความถูกต้องและเหมาะสมตามความเป็นธรรม ให้มีอำนาจสอบสวนใหม่หรือสอบสวนเพิ่มเติมในเรื่องนั้นได้ตามความจำเป็นโดยจะสอบสวนเองหรือแต่งตั้งคณะกรรมการให้สอบสวนใหม่หรือสอบสวนเพิ่มเติมแทนก็ได้ หรือกำหนดประเด็นหรือข้อสำคัญที่ต้องทราบส่งไปให้ผู้สอบสวนเดิมทำการสอบสวนเพิ่มเติมก็ได้

ข้อ ๒๐ เมื่อ ก.อ.ม. ได้พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์แล้ว

(๑) ถ้าเห็นว่าการส่งลงโทษถูกต้องเหมาะสมกับความผิดแล้วให้เสนอความเห็นยกอุทธรณ์

(๒) ถ้าเห็นว่าการส่งลงโทษไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสมกับความผิดและเห็นว่า ผู้อุทธรณ์ได้กระทำความผิดวินัยไม่ร้ายแรงแต่ควรได้รับโทษหนักขึ้น ให้เสนอความเห็นเพิ่มโทษเป็นสถานโทษหรืออัตราโทษที่หนักขึ้น

(๓) ถ้าเห็นว่าการส่งลงโทษไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสมกับความผิดและเห็นว่า ผู้อุทธรณ์ได้กระทำความผิดวินัยไม่ร้ายแรงควรได้รับโทษเบาลง ให้เสนอความเห็นให้ลดโทษเป็นสถานโทษหรืออัตราโทษที่เบาลง

(๔) ถ้าเห็นว่าการส่งลงโทษไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสมกับความผิดและเห็นว่า ผู้อุทธรณ์ได้กระทำความผิดวินัยไม่ร้ายแรง ซึ่งเป็นการกระทำความผิดวินัยเล็กน้อยและมีเหตุอันควรงดโทษ ให้เสนอความเห็นให้สั่งงดโทษโดยให้ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือหรือว่ากล่าวตักเตือนก็ได้

(๕) ถ้าเห็นว่าการส่งลงโทษไม่ถูกต้อง และเห็นว่าการกระทำของผู้อุทธรณ์ไม่เป็นความผิดวินัยหรือพยานหลักฐานยังฟังไม่ได้ว่าผู้อุทธรณ์กระทำความผิดวินัย ให้เสนอความเห็นให้ยกโทษ และสั่งให้ดำเนินการให้เหมาะสม

(๖) ถ้าเห็นว่าข้อความในคำสั่งลงโทษไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสม ให้เสนอความเห็นให้แก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อความให้ถูกต้องเหมาะสม

(๗) ถ้าเห็นว่าการส่งลงโทษไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสมกับความผิดและเห็นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้อุทธรณ์กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้เสนอความเห็นให้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง

ในกรณี que เห็นว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงที่เป็นความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งตามที่กำหนดในกฎ ก.พ.อ. หรือเห็นว่าผู้อุทธรณ์กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงและได้มีการดำเนินการทางวินัยแล้ว

ให้เสนอความเห็นให้เพิ่มโทษเป็นปลดออกหรือไล่ออกจากราชการ

(๘) ถ้าเห็นว่าคำสั่งลงโทษไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสม โดยเห็นว่า ผู้อุทธรณ์มีกรณีที่เหมาะสมแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนหรือให้ออกจากราชการตามมาตรา ๕๗ (๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ให้เสนอความเห็นตามข้อ ๒๐ (๗) โดยอนุโลม

(๙) ถ้าเห็นว่าสมควรดำเนินการโดยประการอื่นเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมและถูกต้องตามกฎหมาย ให้เสนอความเห็นให้ดำเนินการได้ตามควรแก่กรณี

การออกจากราชการของผู้อุทธรณ์ไม่เป็นเหตุที่จะยุติการพิจารณาการอุทธรณ์ แต่จะมีความเห็นตาม (๒) หรือ (๘) มิได้ และถ้าเป็นการออกจากราชการเพราะตายจะมีความเห็น ตาม (๗) มิได้ด้วย

ในกรณีที่มีผู้ถูกลงโทษทางวินัยในความผิดที่ได้กระทำร่วมกัน และเป็นความผิดในเรื่องเดียวกัน โดยมีพฤติการณ์แห่งการกระทำอย่างเดียวกัน เมื่อผู้ถูกลงโทษคนใดคนหนึ่งใช้สิทธิอุทธรณ์คำสั่งลงโทษดังกล่าวและผลการพิจารณาเป็นคุณแก่ผู้อุทธรณ์ แม้ผู้ถูกลงโทษคนอื่นจะไม่ได้ใช้สิทธิอุทธรณ์ หากพฤติการณ์ของผู้ที่ไม่ได้ใช้สิทธิอุทธรณ์เป็นเหตุในลักษณะคดีอันเป็นเหตุเดียวกันกับกรณีของผู้อุทธรณ์แล้ว ให้มีมติให้ผู้ที่ไม่ได้ใช้สิทธิอุทธรณ์ได้รับการพิจารณาการลงโทษให้มีผลในทางที่เป็นคุณเช่นเดียวกับผู้อุทธรณ์ด้วย

ข้อ ๒๑ ในกรณีที่มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามข้อ ๒๐ (๗) หรือ (๘) เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้สอบสวนพิจารณาแล้วเสร็จ ให้ส่งเรื่องให้ ก.อ.ม. เพื่อพิจารณาวินิจฉัยตามข้อ ๒๐ ต่อไป

ข้อ ๒๒ คำวินิจฉัยของ ก.อ.ม. ต้องมีลายมือชื่อของกรรมการที่วินิจฉัยเรื่องนั้นถ้ากรรมการคนใดมีความเห็นแย้งให้มีสิทธิทำความเห็นแย้งของตนรวมไว้ในคำวินิจฉัยได้

ข้อ ๒๓ เมื่อ ก.อ.ม. มีคำวินิจฉัยตามข้อ ๒๐ แล้วให้เสนอสภามหาวิทยาลัยเพื่อพิจารณาสั่งการต่อไป เมื่อสภามหาวิทยาลัยมีมติประการใดให้แจ้งอธิการบดีเพื่อสั่งและปฏิบัติให้เป็นไปตามมตินั้นพร้อมทั้งแจ้งสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองแล้วแต่กรณีให้ผู้อุทธรณ์ทราบด้วย โดยให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในเจ็ดวันทำการนับแต่วันที่ได้รับแจ้งผลการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์จากสภามหาวิทยาลัย

เมื่ออธิการบดีได้ดำเนินการตามมติของสภามหาวิทยาลัยแล้ว ให้รายงานผลการดำเนินการให้สภามหาวิทยาลัยทราบ

ข้อ ๒๔ ในกรณีที่สภามหาวิทยาลัยมีความเห็นให้เพิ่มโทษผู้อุทธรณ์ที่เป็นข้าราชการเป็น ปลดออกหรือไล่ออกจากราชการ หรือมีความเห็นให้ออกจากราชการ ผู้อุทธรณ์มีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งเพิ่มโทษปลดออกหรือไล่ออก หรือคำสั่งให้ออกจากราชการต่อ ก.พ.อ. ได้อีกชั้นหนึ่งภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับการแจ้งคำสั่งดังกล่าวตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ในข้อบังคับ



ก.พ.อ. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ กรณีถูกสั่งให้ออกจากราชการ หรือกรณีถูกสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออก พ.ศ. ๒๕๔๙

ข้อ ๒๕ การนับระยะเวลาตามข้อบังคับนี้ สำหรับระยะเวลาเริ่มต้นให้นับวันถัดจากวันแรกแห่งเวลานั้นเป็นวันเริ่มนับระยะเวลา แต่ถ้าเป็นกรณีขยายเวลาให้นับวันต่อจากวันสุดท้ายแห่งระยะเวลาเดิม เป็นวันเริ่มระยะเวลาที่ขยายออกไป ส่วนเวลาสิ้นสุดให้นับดังนี้

(๑) กรณีเป็นเจ้าของหน้าที่หรือ ก.อ.ม. ให้นับวันสิ้นสุดของระยะเวลานั้นรวมเข้าด้วย แม้ว่าวันสุดท้ายเป็นวันหยุดทำการสำหรับเจ้าหน้าที่หรือ ก.อ.ม.

(๒) กรณีเป็นบุคคลที่ต้องทำการอย่างหนึ่งอย่างใดภายในระยะเวลาที่กำหนดโดยกฎหมายหรือโดยคำสั่งของเจ้าหน้าที่หรือ ก.อ.ม. ถ้าวันสุดท้ายแห่งระยะเวลาตรงกับวันหยุดราชการ ให้นับวันเริ่มเปิดทำการใหม่เป็นวันสุดท้ายแห่งระยะเวลา

ข้อ ๒๖ ให้อธิการบดีรักษาการให้เป็นไปตามข้อบังคับนี้ และในกรณีที่มีปัญหาจากการปฏิบัติตามข้อบังคับนี้หรือข้อบังคับนี้มีได้กำหนดไว้ ให้สภามหาวิทยาลัยเป็นผู้วินิจฉัยชี้ขาด คำวินิจฉัยของสภามหาวิทยาลัยให้เป็นที่สุด

#### บทเฉพาะกาล

ข้อ ๒๗ การอุทธรณ์และการพิจารณาการอุทธรณ์ที่ยังอยู่ในระหว่างดำเนินการในวันที่ข้อบังคับนี้ใช้บังคับ หากดำเนินการยังไม่แล้วเสร็จให้ดำเนินการต่อไปให้แล้วเสร็จตามข้อบังคับที่ใช้อยู่ก่อนวันที่ข้อบังคับนี้ใช้บังคับ

ข้อ ๒๘ ให้ ก.อ.ม. ที่ได้ปฏิบัติหน้าที่อยู่ก่อนหรือในวันที่ข้อบังคับนี้ใช้บังคับยังคงปฏิบัติหน้าที่อยู่ต่อไป จนกว่าจะได้มี ก.อ.ม. ตามข้อบังคับนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๙ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๗

กระแส ชนะวงค์

(ศาสตราจารย์ นายแพทย์ ดร.กระแส ชนะวงค์)

นายกสภามหาวิทยาลัยนเรศวร

**ข้อบังคับมหาวิทยาลัยนเรศวร  
ว่าด้วย หลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขการพิจารณาสอบสวนทางวินัย  
พ.ศ.๒๕๕๗**

---

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขเกี่ยวกับการพิจารณาสอบสวนทางวินัยตลอดจนการดำเนินการทางวินัยแก่บุคลากรของมหาวิทยาลัยนเรศวร ที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดทางวินัยหรือปรากฏมูลความผิดทางวินัย ให้เหมาะสมมากยิ่งขึ้น

ฉะนั้น จึงอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๗ วรรคหนึ่ง มาตรา ๔๙ วรรคสาม มาตรา ๕๓ มาตรา ๕๔ และมาตรา ๖๕/๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๕๑ ประกอบกับความในมาตรา ๑๔(๒) แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยนเรศวร พ.ศ. ๒๕๓๓ และ มติสภามหาวิทยาลัยนเรศวร ในคราวประชุม ครั้งที่ ๒๐๑ (๑๑/๒๕๕๗) เมื่อวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ จึงออกข้อบังคับไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อบังคับนี้เรียกว่า “ข้อบังคับมหาวิทยาลัยนเรศวร ว่าด้วย หลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขการพิจารณาสอบสวนทางวินัย พ.ศ.๒๕๕๗”

ข้อ ๒ ข้อบังคับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกข้อบังคับมหาวิทยาลัยนเรศวร ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา

พ.ศ. ๒๕๕๔

บรรดา กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ มติ หรือคำสั่งอื่นใดซึ่งขัดหรือแย้งกับข้อบังคับนี้ ให้ใช้ข้อบังคับนี้แทน

ข้อ ๔ ในข้อบังคับนี้

“มหาวิทยาลัย” หมายความว่า มหาวิทยาลัยนเรศวร

“สภามหาวิทยาลัย” หมายความว่า สภามหาวิทยาลัยนเรศวร

“นายกสภามหาวิทยาลัย” หมายความว่า นายกสภามหาวิทยาลัยนเรศวร

“อธิการบดี” หมายความว่า อธิการบดีมหาวิทยาลัยนเรศวร

“ผู้บังคับบัญชา” หมายความว่า อธิการบดี รองอธิการบดี ผู้อำนวยการ

สำนักงานอธิการบดี คณบดี ผู้อำนวยการวิทยาลัย ผู้อำนวยการสถาบัน ผู้อำนวยการสำนัก ผู้อำนวยการศูนย์ หรือหัวหน้าหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นซึ่งมีฐานะเทียบเท่าคณะ ผู้อำนวยการกอง หรือหัวหน้าหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่ากอง ทั้งที่เป็นส่วนราชการ หรือเป็น ส่วนงานภายในซึ่งดำเนินงานจากเงินรายได้ของมหาวิทยาลัย และให้หมายความรวมถึงหัวหน้าหน่วยงานอื่นๆ ภายในมหาวิทยาลัยนเรศวรด้วย

“ข้าราชการ ” หมายความว่า ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาสังกัดมหาวิทยาลัยนเรศวร

“พนักงาน” หมายความว่า พนักงานมหาวิทยาลัยสังกัดมหาวิทยาลัยนเรศวร และให้หมายความรวมถึงลูกจ้างประเภทต่างๆ ที่จ้างจากเงินรายได้ของมหาวิทยาลัยนเรศวร ที่มีได้มีกฎหมาย กฎ ระเบียบ หรือข้อบังคับ ที่กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยไว้เป็นการเฉพาะ

ข้อ ๕ ให้อธิการบดีรักษาการให้เป็นไปตามข้อบังคับนี้ และให้มีอำนาจออกประกาศมหาวิทยาลัยเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามข้อบังคับนี้ ในกรณีที่มีปัญหาจากการปฏิบัติตามข้อบังคับนี้ ให้อธิการบดีเป็นผู้วินิจฉัยชี้ขาด คำวินิจฉัยของอธิการบดีให้เป็นที่สุด

ในกรณีที่ข้อบังคับนี้มิได้กำหนดไว้ ให้อธิการบดีเสนอสภามหาวิทยาลัยเป็นผู้วินิจฉัยชี้ขาด คำวินิจฉัยของสภามหาวิทยาลัยให้เป็นที่สุด

## หมวด ๑

### บททั่วไป

ข้อ ๖ เมื่อปรากฏว่าข้าราชการหรือพนักงานผู้ใดถูกกล่าวหา โดยมีหลักฐานตามสมควรว่าได้กระทำความผิดวินัย หรือประพฤติผิดจรรยาบรรณอันเป็นความผิดวินัย หรือความปรากฏต่อผู้บังคับบัญชาว่าข้าราชการหรือพนักงานผู้ใดกระทำความผิดวินัย หรือประพฤติผิดจรรยาบรรณอันเป็นความผิดวินัย ให้ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวรายงานให้อธิการบดีทราบโดยพลัน เพื่อแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนและดำเนินการ

## หมวด ๒

### คณะกรรมการสอบสวน

ข้อ ๗ ข้าราชการหรือพนักงานผู้ใดถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัย หรือประพฤติผิดจรรยาบรรณอันเป็นความผิดวินัย ให้อธิการบดีเป็นผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

ในกรณีอธิการบดีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง ให้เลขาธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษาเป็นผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

ข้อ ๘ การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ให้แต่งตั้งจากข้าราชการหรือพนักงานมหาวิทยาลัยรวมกันแล้วมีจำนวนอย่างน้อยสามคน ประกอบด้วย

(๑) ประธานกรรมการซึ่งดำรงตำแหน่งบริหารไม่ต่ำกว่าหรือดำรงตำแหน่งเทียบได้ไม่ต่ำกว่าผู้ถูกกล่าวหา

(๒) กรรมการจำนวนอีกอย่างน้อยสองคน โดยให้แต่งตั้งกรรมการคนหนึ่งเป็นเลขานุการ และอาจมีผู้ช่วยเลขานุการด้วยก็ได้

คณะกรรมการสอบสวนต้องมีผู้ดำรงตำแหน่งนิติกร หรือผู้ได้รับปริญญาทางกฎหมาย หรือผู้ได้รับการฝึกอบรมตามหลักสูตรการดำเนินการทางวินัย ร่วมเป็นกรรมการด้วยอย่างน้อยหนึ่งคน

เมื่อมีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้ว แม้ภายหลังประธานกรรมการ จะดำรงตำแหน่งบริหารต่ำกว่าหรือเทียบได้ต่ำกว่าผู้ถูกกล่าวหา ก็ไม่กระทบถึงการที่ได้รับแต่งตั้งเป็นประธานกรรมการ

ในกรณีจำเป็นคณะกรรมการตามวรรคหนึ่งให้แต่งตั้งจากข้าราชการหรือพนักงานในสถาบันอุดมศึกษาอื่นด้วยก็ได้

ข้อ ๙ คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนต้องระบุชื่อ ตำแหน่งและสังกัดของผู้ถูกกล่าวหา เรื่องที่กล่าวหา ชื่อและตำแหน่งของผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการสอบสวน ทั้งนี้ให้มีสาระสำคัญตามแบบ สว.๑ ท้ายข้อบังคับนี้

ข้อ ๑๐ เมื่อมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้ว ให้ผู้สั่งแต่งตั้งดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) แจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบโดยเร็ว โดยให้ผู้ถูกกล่าวหาลงลายมือชื่อและวันเดือนปี รับทราบไว้เป็นหลักฐาน ในการนี้ให้มอบสำเนาคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบหนึ่งฉบับ

ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่ยอมรับทราบคำสั่ง หรือไม่อาจแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบได้ให้มีหนังสือแจ้งพร้อมทั้งส่งสำเนาคำสั่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปให้ผู้ถูกกล่าวหา ณ ที่อยู่ของผู้ถูกกล่าวหาซึ่งปรากฏตามหลักฐานของทางราชการ ในกรณีเช่นนี้เมื่อล่วงพ้นสิบห้าวันนับแต่วันที่ส่งสำเนาคำสั่งดังกล่าว ให้ถือว่าผู้ถูกกล่าวหาได้รับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้ว

(๒) ส่งสำเนาคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน และเอกสารหลักฐานเกี่ยวกับเรื่องที่ถูกกล่าวหาทั้งหมดให้ประธานกรรมการเพื่อดำเนินการสอบสวนต่อไป โดยให้ประธานกรรมการลงลายมือชื่อและวันเดือนปีรับทราบไว้เป็นหลักฐาน

### หมวด ๓

#### การคัดค้านคณะกรรมการสอบสวน

ข้อ ๑๑ ผู้ถูกกล่าวหาที่มีสิทธิคัดค้านผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการสอบสวน ถ้าผู้นั้นมีเหตุอย่างหนึ่งอย่างใดหรือหลายเหตุประกอบกัน ดังต่อไปนี้

(๑) รู้เห็นเหตุการณ์ในขณะที่กระทำการตามเรื่องที่ถูกกล่าวหา

(๒) มีส่วนได้เสียในเรื่องที่สอบสวน

(๓) มีสาเหตุโกรธเคืองผู้ถูกกล่าวหา

(๔) เป็นผู้กล่าวหาหรือเป็นคู่หมั้น คู่สมรส บุพการี ผู้สืบสันดาน หรือพี่น้องร่วมบิดามารดา หรือร่วมบิดาหรือมารดาของผู้กล่าวหา

(๕) เป็นเจ้าหน้าที่หรือลูกหนี้ผู้ถูกกล่าวหา

(๖) เคยเป็นผู้แทนโดยชอบธรรมหรือผู้พิทักษ์หรือผู้แทนหรือตัวแทนของ  
ผู้ถูกกล่าวหา

(๗) มีเหตุอันใดซึ่งอาจทำให้การสอบสวนไม่เป็นกลางหรือเสียความเป็น  
ธรรม

ข้อ ๑๒ การคัดค้านผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการสอบสวนให้ทำเป็นหนังสือยื่น  
ต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนภายในสิบห้าวันนับแต่วันรับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการ  
สอบสวน โดยแสดงข้อเท็จจริงที่เป็นเหตุแห่งการคัดค้านไว้ในหนังสือคัดค้านด้วยว่าจะทำให้การ  
สอบสวนไม่ได้ความจริงและความยุติธรรมอย่างไร ในการนี้ให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ส่ง  
สำเนาหนังสือคัดค้านและแจ้งวันที่ได้รับหนังสือคัดค้านดังกล่าวให้ประธานกรรมการทราบและรวมไว้ใน  
สำนวนการสอบสวนด้วย

ในการพิจารณาเรื่องคัดค้าน ผู้ซึ่งถูกคัดค้านอาจทำคำชี้แจงได้หากผู้สั่งแต่งตั้ง  
คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าหนังสือคัดค้านมีเหตุผลรับฟังได้ ให้สั่งให้ผู้ซึ่งถูกคัดค้านพ้นจากการเป็น  
กรรมการสอบสวน แต่หากเห็นว่าหนังสือคัดค้านไม่มีเหตุผลเพียงพอที่จะรับฟังได้ ให้สั่งยกคำคัดค้าน  
นั้นโดยให้สั่งการภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือคัดค้าน ทั้งนี้ให้แสดงผลในการพิจารณา  
สั่งการดังกล่าวด้วย พร้อมทั้งแจ้งให้ผู้คัดค้านทราบ แล้วส่งเรื่องให้คณะกรรมการสอบสวนรวบรวมไว้  
ในสำนวนการสอบสวนโดยเร็ว การสั่งยกคำคัดค้านให้เป็นที่สุด

ในกรณีที่ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนไม่สั่งการอย่างหนึ่งอย่างใดภายในสิบห้า  
วันตามวรรคสอง ให้ถือว่าผู้ซึ่งถูกคัดค้านพ้นจากการเป็นกรรมการสอบสวน และให้เลขานุการรายงาน  
ไปยังผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน เพื่อดำเนินการตามข้อ ๑๔ ต่อไป

การพ้นจากการเป็นกรรมการสอบสวน ไม่กระทบถึงการสอบสวนที่ได้ดำเนินการไป  
แล้ว

ข้อ ๑๓ ในกรณีที่ผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการสอบสวนเห็นว่า ตนมีเหตุอันอาจ  
ถูกคัดค้านตามข้อ ๑๑ ให้ผู้นั้นรายงานต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนและให้นำข้อ ๑๒ มาใช้  
บังคับโดยอนุโลม

ข้อ ๑๔ ถ้าผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่า มีเหตุอันสมควรหรือจำเป็นที่  
จะต้องเปลี่ยน เพิ่มหรือลดจำนวนผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการสอบสวน ให้ดำเนินการได้โดยให้แสดง  
เหตุแห่งการสั่งนั้นไว้ด้วย และให้นำข้อ ๑๐ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

การเปลี่ยนแปลงผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการสอบสวนตามวรรคหนึ่งไม่กระทบถึง  
การสอบสวนที่ได้ดำเนินการไปแล้ว

## หมวด ๔ การสอบสวน

ข้อ ๑๕ เมื่อได้รับคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามข้อ ๑๐ แล้ว ให้ประธานกรรมการสั่งให้มีการประชุมคณะกรรมการสอบสวนเพื่อพิจารณาวางแผนทางสอบสวนโดยเร็ว

ข้อ ๑๖ คณะกรรมการสอบสวนมีหน้าที่สอบสวนตามหลักเกณฑ์ วิธีการและระยะเวลาที่กำหนดไว้ในข้อบังคับนี้ เพื่อแสวงหาความจริงในเรื่องที่กล่าวหาและดูแลให้บังเกิดความยุติธรรมตลอดกระบวนการสอบสวน

การสอบสวนตามวรรคหนึ่ง ให้คณะกรรมการสอบสวนรวบรวมประวัติและความประพฤติของผู้ถูกกล่าวหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่กล่าวหาเท่าที่จำเป็นเพื่อประกอบการพิจารณา และจัดทำบันทึกประจำวันที่มีการสอบสวนไว้ด้วยทุกครั้ง

ข้อ ๑๗ ให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการสอบสวนให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่ประธานกรรมการสอบสวนได้รับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าไม่สามารถดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในกำหนดระยะเวลาตามวรรคก่อน ให้คณะกรรมการสอบสวนแจ้งเหตุที่ทำให้การสอบสวนไม่แล้วเสร็จต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน เพื่อขอขยายระยะเวลาการสอบสวนต่อนายกสภามหาวิทยาลัย ทั้งนี้ไม่เกินหกสิบวันในแต่ละกรณีโดยให้ยื่นคำขอขยายก่อนสิ้นระยะเวลาดังกล่าว หากยังดำเนินการไม่แล้วเสร็จตามระยะเวลาที่ขอขยาย ให้นายกสภามหาวิทยาลัย พิจารณาอนุญาตขยายระยะเวลาอีกได้ตามความจำเป็นและเหมาะสม

ข้อ ๑๘ การประชุมคณะกรรมการสอบสวนต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม

การประชุมคณะกรรมการสอบสวนต้องมีประธานกรรมการอยู่ร่วมประชุมด้วย แต่ในกรณีจำเป็นที่ประธานกรรมการไม่สามารถเข้าประชุมได้ ให้กรรมการที่มาประชุมเลือกกรรมการคนใดคนหนึ่งทำหน้าที่แทน

การประชุมตามวรรคหนึ่งให้รวมถึงการประชุมที่มีการกำหนดให้สามารถใช้วิธีการติดต่อสื่อสารด้วยเทคโนโลยีที่สามารถถ่ายทอดภาพและเสียงได้อย่างต่อเนื่องซึ่งทำให้กรรมการไม่จำเป็นต้องปรากฏตัวในที่ประชุมด้วยโดยให้ถือว่ากรรมการซึ่งใช้วิธีการติดต่อสื่อสารด้วยเทคโนโลยีดังกล่าวร่วมประชุมคณะกรรมการนั้น ทั้งนี้ ให้คณะกรรมการสอบสวนคำนึงถึงการรักษาความลับในการประชุมด้วย

การลงมติของที่ประชุมคณะกรรมการสอบสวนให้ถือเสียงข้างมาก ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งเสียงเป็นเสียงชี้ขาด

ข้อ ๑๙ ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนพิจารณาแล้วเห็นว่า มีเหตุผลและความจำเป็นที่ควรให้ผู้ถูกกล่าวหาพักราชการ หรือให้ออกจากราชการไว้ก่อน ให้คณะกรรมการสอบสวนเสนอความคิดเห็นไปยังผู้สั่งแต่งตั้งเพื่อพิจารณาสั่งการ

ข้อ ๒๐ การนำเอกสารหรือวัตถุมาใช้เป็นพยานหลักฐานในสำนวนการสอบสวน ให้กรรมการสอบสวนบันทึกไว้ด้วยว่าได้มาอย่างไร จากผู้ใดและเมื่อใด

เอกสารที่ใช้เป็นพยานหลักฐานในสำนวนการสอบสวนให้ใช้ต้นฉบับ ทั้งนี้ให้รวมถึงพยานอิเล็กทรอนิกส์ด้วย แต่ถ้าไม่อาจนำต้นฉบับมาได้ จะใช้สำเนาที่กรรมการสอบสวนหรือผู้ที่มีหน้าที่รับผิดชอบรับรองว่าเป็นสำเนาถูกต้องก็ได้

ถ้าหาต้นฉบับเอกสารไม่ได้เพราะสูญหาย ถูกทำลาย หรือโดยเหตุประการอื่น จะให้นำสำเนาหรือพยานบุคคลมาสืบก็ได้

ข้อ ๒๑ เมื่อได้พิจารณาเรื่องที่ถูกกล่าวหาและการวางแผนทางการสอบสวนตามข้อ ๑๕ แล้ว ให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการสอบสวน ดังนี้

(๑) มีหนังสือเรียกผู้ถูกกล่าวหาามาเพื่อแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาที่ปรากฏตามเรื่องที่ถูกกล่าวหา ให้ทราบว่ามีสิทธิที่จะได้รับการใด เมื่อใด อย่างไร ในการนี้ให้คณะกรรมการสอบสวนแจ้งด้วยว่าผู้ถูกกล่าวหาามีสิทธิที่จะได้รับแจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา สิทธิที่จะให้ถ้อยคำหรือชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาตลอดจนอ้างพยานหลักฐานหรือนำพยานหลักฐานมาสืบแก้ ข้อกล่าวหาตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๒๒ ด้วย

การแจ้งตาม (๑) ให้ทำบันทึกมีสาระสำคัญตามแบบ สว. ๒. ท้ายข้อบังคับนี้ โดยให้ทำเป็นสองฉบับ เพื่อมอบให้ผู้ถูกกล่าวหาหนึ่งฉบับ เก็บไว้ในสำนวนการสอบสวนหนึ่งฉบับและให้ผู้ถูกกล่าวหาลงลายมือชื่อรับทราบไว้เป็นหลักฐานด้วย

(๒) ให้ถามผู้ถูกกล่าวหาว่า ได้กระทำการตามที่ถูกกล่าวหาหรือไม่ อย่างไร ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาให้ถ้อยคำอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้ ให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการ ดังนี้

(ก) กรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาให้ถ้อยคำรับสารภาพว่าได้กระทำการตามที่ผู้ถูกกล่าวหา ให้คณะกรรมการสอบสวนแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบว่า การกระทำตามที่ผู้ถูกกล่าวหาตั้งกล่าวเป็นความผิดวินัย หรือประพฤติผิดจรรยาบรรณอันเป็นความผิดวินัยกรณีใด หากผู้ถูกกล่าวหายังคงยืนยันตามที่รับสารภาพ ให้บันทึกถ้อยคำรับสารภาพรวมทั้งเหตุผลในการรับสารภาพ (ถ้ามี) และสาเหตุแห่งการกระทำไว้ด้วย ในกรณีเช่นนี้คณะกรรมการสอบสวนจะไม่ทำการสอบสวนต่อไปก็ได้ หรือถ้าเห็นเป็นการสมควรที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงและพฤติการณ์อันเกี่ยวกับเรื่องที่ถูกกล่าวหาโดยละเอียด จะทำการสอบสวนต่อไปตามควรแก่กรณีก็ได้ แล้วดำเนินการตามข้อ ๓๕ และข้อ ๓๖ ต่อไป

(ข) ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้ให้ถ้อยคำรับสารภาพ ให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการสอบสวนเพื่อรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับข้อกล่าวหาแล้วดำเนินการตามข้อ ๒๒ ต่อไป แต่ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาพบคณะกรรมการสอบสวนแล้ว แต่ไม่ยอมลงลายมือชื่อรับทราบข้อกล่าวหา ให้คณะกรรมการสอบสวนบันทึกข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ดังกล่าวไว้ในบันทึกนั้น ในกรณีเช่นนี้ ให้ถือว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้รับทราบข้อกล่าวหา และให้มอบบันทึกให้ผู้ถูกกล่าวหาหนึ่งฉบับ และอีกหนึ่งฉบับให้เก็บไว้ในสำนวนการสอบสวน แต่ถ้าผู้ถูกกล่าวหาไม่ยอมรับบันทึกดังกล่าว ให้ส่งบันทึกนั้นทางไปรษณีย์ ลงทะเบียนตอบรับไปให้ผู้ถูกกล่าวหา ณ ที่อยู่ของผู้ถูกกล่าวหา ซึ่งปรากฏหลักฐานของทางราชการ หรือสถานที่ติดต่อที่ผู้ถูกกล่าวหาแจ้งให้ทราบ

(ค) ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่มารับทราบข้อกล่าวหา ให้คณะกรรมการสอบสวนส่งบันทึกมีสาระสำคัญตามแบบ สว. ๒ ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปให้ผู้ถูกกล่าวหา ณ ที่อยู่ของผู้ถูกกล่าวหา ซึ่งปรากฏตามหลักฐานของทางราชการ หรือสถานที่ติดต่อที่ผู้ถูกกล่าวหา

แจ้งให้ทราบ พร้อมทั้งมีหนังสือสอบถามผู้ถูกกล่าวหาว่าได้กระทำการตามที่ถูกกล่าวหาหรือไม่ ทั้งนี้ การแจ้งข้อกล่าวหาในกรณีเช่นนี้ ให้ทำบันทึกมีสาระสำคัญตามแบบ สว. ๒ เป็นสามฉบับ เพื่อเก็บไว้ในสำนวนการสอบสวนหนึ่งฉบับ ส่งให้ผู้ถูกกล่าวหาสองฉบับ และให้ผู้ถูกกล่าวหาลงลายมือชื่อ และวันเดือนปี ที่รับทราบ ส่งกลับคืนมารวมไว้ในสำนวนการสอบสวนหนึ่งฉบับ เมื่อล่วงพ้นสิบห้าวัน นับแต่วันที่ได้ดำเนินการดังกล่าว แม้จะไม่ได้รับแบบ สว. ๒ คืน ให้ถือว่าผู้ถูกกล่าวหาได้รับทราบข้อกล่าวหาและให้คณะกรรมการดำเนินการตามข้อ ๒๒ ต่อไป

ข้อ ๒๒ เมื่อได้ดำเนินการ ตามข้อ ๒๑ แล้ว ให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการประชุมเพื่อพิจารณาว่ามีพยานหลักฐานใดสนับสนุนข้อกล่าวหาว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำการใด เมื่อใด อย่างไร และเป็นความผิดวินัยกรณีใด ตามมาตราใด หรือประพฤติผิดจรรยาบรรณอันเป็นความผิดวินัยกรณีใด ข้อใด แล้วให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการดังนี้

(๑) มีหนังสือเรียกผู้ถูกกล่าวหามาพบเพื่อแจ้งข้อกล่าวหา โดยระบุข้อกล่าวหาที่ปรากฏตามพยานหลักฐานว่าเป็นความผิดวินัยกรณีใด ตามมาตราใด หรือผิดจรรยาบรรณอันเป็นความผิดวินัยกรณีใด ข้อใด และสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ทราบ โดยระบุวัน เวลา สถานที่ และการกระทำที่มีลักษณะเป็นการสนับสนุนข้อกล่าวหา สำหรับพยานบุคคลจะระบุหรือไม่ระบุชื่อพยานก็ได้ ทั้งนี้การแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ให้ทำบันทึกมีสาระสำคัญตามแบบ สว.๓ ทำข้อบังคับนี้ โดยทำเป็นสองฉบับ เพื่อมอบให้ผู้ถูกกล่าวหาหนึ่งฉบับ เก็บไว้ในสำนวนการสอบสวนหนึ่งฉบับ และให้ผู้ถูกกล่าวหาลงลายมือชื่อและวัน เดือน ปีที่รับทราบไว้เป็นหลักฐานด้วย

(๒) ให้คณะกรรมการสอบสวนถามผู้ถูกกล่าวหาว่าจะยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นหนังสือหรือไม่ ถ้าผู้ถูกกล่าวหาประสงค์จะยื่นคำชี้แจงเป็นหนังสือ ให้คณะกรรมการสอบสวนให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาเขียนคำชี้แจงภายในเวลาอันสมควรแต่อย่างช้าไม่เกินสิบห้าวัน นับแต่วันที่ได้ทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา และต้องให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตน หรือให้ถ้อยคำเพิ่มเติมรวมทั้งนำสืบแก้ข้อกล่าวหาด้วย

(๓) ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่ประสงค์จะยื่นคำชี้แจงเป็นหนังสือให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการให้ผู้ถูกกล่าวหาให้ถ้อยคำและนำสืบแก้ข้อกล่าวหาโดยเร็ว การนำสืบแก้ข้อกล่าวหา ผู้ถูกกล่าวหาจะนำพยานหลักฐานมาเอง หรือจะอ้างถึงพยานหลักฐานแล้วขอให้คณะกรรมการสอบสวนเรียกพยานหลักฐานนั้นมาก็ได้

(๔) ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาพบคณะกรรมการสอบสวนแล้ว แต่ไม่ยอมลงลายมือชื่อรับทราบ ให้บันทึกข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ไว้ และมอบบันทึกพร้อมสรุปพยานหลักฐาน ให้ผู้ถูกกล่าวหา หากผู้ถูกกล่าวหาไม่ยอมรับบันทึกพร้อมสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ให้คณะกรรมการสอบสวนส่งบันทึกมีสาระสำคัญตามแบบ สว. ๓ ทางไปรษณีย์ตอบรับ ไปให้ผู้ถูกกล่าวหา ณ ที่อยู่ของผู้ถูกกล่าวหา ซึ่งปรากฏตามหลักฐานของทางราชการ หรือสถานที่ติดต่อผู้ถูกกล่าวหาแจ้งให้ทราบ พร้อมทั้งมีหนังสือขอให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงให้ถ้อยคำ และนำสืบแก้ข้อกล่าวหา

(๕) ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่มารับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ให้คณะกรรมการสอบสวนส่งบันทึกมีสาระสำคัญตามแบบ สว.



๓ ทางไปรษณีย์ตอบรับ ไปให้ผู้ถูกกล่าวหา ณ ที่อยู่ของผู้ถูกกล่าวหา ซึ่งปรากฏตามหลักฐานของทางราชการ หรือสถานที่ติดต่อผู้ถูกกล่าวหาแจ้งให้ทราบ พร้อมทั้งมีหนังสือขอให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงให้ถ้อยคำ และนำสืบแก้ข้อกล่าวหา การแจ้งในกรณีนี้ ให้ทำบันทึกมีสาระสำคัญตามแบบ สว. ๓ เป็นสามฉบับ เพื่อเก็บไว้ในสำนวนหนึ่งฉบับ ส่งให้ผู้ถูกกล่าวหาสองฉบับ โดยให้ผู้ถูกกล่าวหาเก็บไว้หนึ่งฉบับ และให้ผู้ถูกกล่าวหาลงลายมือชื่อ และวันเดือนปีที่รับทราบ ส่งกลับคืนมารวมไว้ในสำนวนการสอบสวนหนึ่งฉบับ

เมื่อล่วงพ้นสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้นำดำเนินการดังกล่าวตาม (๑) (๒) (๓) (๔) และ (๕) แล้ว แม้จะไม่ได้รับแบบ สว. ๓ คืน หรือไม่ได้รับคำชี้แจงจากผู้ถูกกล่าวหา หรือผู้ถูกกล่าวหาไม่มาให้ถ้อยคำตามนัด ให้ถือว่าผู้ถูกกล่าวหาได้ทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาแล้ว และไม่ประสงค์จะแก้ข้อกล่าวหา ในกรณีเช่นนี้คณะกรรมการสอบสวนจะไม่สอบสวนต่อไปก็ได้ แล้วดำเนินการตามข้อ ๓๕ และ ข้อ ๓๖ ต่อไป แต่ถ้าผู้ถูกกล่าวหามาให้ถ้อยคำ หรือยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา หรือขอให้นำสืบแก้ข้อกล่าวหา ก่อนที่คณะกรรมการสอบสวนจะเสนอสำนวนการสอบสวน ตามข้อ ๓๗ โดยมีเหตุผลอันสมควร ให้คณะกรรมการสอบสวนให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหา ตามที่ผู้ถูกกล่าวหาร้องขอ

เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้รวบรวมพยานหลักฐานต่างๆ เสร็จแล้ว ให้ดำเนินการตามข้อ ๓๕ และ ข้อ ๓๖ ต่อไป

ข้อ ๒๓ เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้รวบรวมพยานหลักฐานตามข้อ ๒๒ เสร็จแล้ว ก่อนเสนอสำนวนการสอบสวนต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามข้อ ๓๖ ถ้าคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าจำเป็นจะต้องรวบรวมพยานหลักฐานเพิ่มเติมก็ให้ดำเนินการได้ ถ้าพยานหลักฐานที่ได้เพิ่มเติมนั้นเป็นพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ให้คณะกรรมการสอบสวนสรุปพยานหลักฐานดังกล่าวให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบและให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาที่จะให้ถ้อยคำ หรือนำสืบแก้ข้อกล่าวหาเฉพาะพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา นั้น ทั้งนี้ ให้นำข้อ ๒๒ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ข้อ ๒๔ ผู้ถูกกล่าวหาซึ่งได้ยื่นคำชี้แจงหรือให้ถ้อยคำแก้ข้อกล่าวหาไว้แล้ว มีสิทธิยื่นคำชี้แจงเพิ่มเติม หรือขอให้ถ้อยคำ หรือนำสืบแก้ข้อกล่าวหาเพิ่มเติม ต่อคณะกรรมการสอบสวนก่อนการสอบสวนแล้วเสร็จ

เมื่อการสอบสวนแล้วเสร็จและยังอยู่ระหว่างการพิจารณาของผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน หรือผู้บังคับบัญชาคนใหม่ตามข้อ ๓๔ ผู้ถูกกล่าวหาจะยื่นคำชี้แจงต่อบุคคลดังกล่าวก็ได้ ในกรณีเช่นนี้ให้รับคำชี้แจงนั้นรวมไว้ในสำนวนการสอบสวนเพื่อประกอบการพิจารณาด้วย

ข้อ ๒๕ ในการสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหาหรือพยาน จะต้องมีการสอบสวนไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนกรรมการสอบสวนทั้งหมดจึงจะสอบสวนได้

ข้อ ๒๖ กรรมการสอบสวนมีฐานะเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา การให้ถ้อยคำอันเป็นเท็จต่อกรรมการสอบสวนอาจเป็นความผิดตามกฎหมาย

ข้อ ๒๗ ในการสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหาหรือพยาน ห้ามมิให้กรรมการสอบสวนผู้ใดกระทำการล่อลวง ชูเชิญ ให้สัญญาหรือกระทำการใดเพื่อจูงใจให้บุคคลนั้นให้ถ้อยคำอย่างใด ๆ

ข้อ ๒๘ ในการสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหาหรือพยาน ให้คณะกรรมการสอบสวนเรียกผู้ซึ่งจะถูกสอบปากคำเข้ามาในที่สอบสวนคราวละหนึ่งคน และห้ามมิให้บุคคลอื่นอยู่ในที่สอบสวน เว้นแต่บุคคลซึ่งคณะกรรมการสอบสวนอนุญาตให้อยู่ในที่สอบสวนเพื่อประโยชน์แห่งการสอบสวน หรือกรณีที่มีการสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหา

ผู้ถูกกล่าวหาที่มีสิทธินำพยานความหรือที่ปรึกษาของตนเข้ามาในที่สอบสวนได้ การใดที่พยานความหรือที่ปรึกษาของผู้ถูกกล่าวหาได้ทำลงต่อหน้าผู้ถูกกล่าวหาให้ถือว่าเป็นการกระทำของผู้ถูกกล่าวหา เว้นแต่ผู้ถูกกล่าวหาจะได้คัดค้านเสียแต่ในขณะนั้น

การสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหาหรือพยาน ให้บันทึกถ้อยคำมีสาระสำคัญตามแบบ สว. ๔ หรือ สว. ๕ แล้วแต่กรณี เมื่อได้บันทึกถ้อยคำเสร็จแล้ว ให้อ่านให้ผู้ให้ถ้อยคำฟังหรือจะให้ผู้ให้ถ้อยคำอ่านเองก็ได้ เมื่อผู้ให้ถ้อยคำรับว่าถูกต้องแล้ว ให้ผู้ให้ถ้อยคำและผู้บันทึกถ้อยคำลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐาน และให้คณะกรรมการสอบสวนทุกคนซึ่งร่วมสอบสวนลงลายมือชื่อรับรองไว้ในบันทึกถ้อยคำนั้นด้วย ถ้าบันทึกถ้อยคำมีหลายหน้า ให้กรรมการสอบสวนอย่างน้อยหนึ่งคนกับผู้ให้ถ้อยคำลงลายมือชื่อกำกับไว้ทุกหน้า

ในการบันทึกถ้อยคำ ห้ามมิให้ขูดลบหรือบันทึกข้อความทับ ถ้าจะต้องแก้ไขข้อความที่ได้บันทึกไว้แล้ว ให้ใช้วิธีขีดฆ่าหรือตอกเติม และให้กรรมการสอบสวนผู้ร่วมสอบสวนอย่างน้อยหนึ่งคนกับผู้ให้ถ้อยคำลงลายมือชื่อกำกับไว้ทุกแห่งที่ขีดฆ่าหรือตอกเติม

ในกรณีที่ผู้ให้ถ้อยคำไม่ยอมลงลายมือชื่อ ให้บันทึกเหตุอันไว้ในบันทึกถ้อยคำ ในกรณีที่ผู้ให้ถ้อยคำไม่สามารถลงลายมือชื่อได้ ให้นำมาตรา ๙ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ข้อ ๒๙ ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนเรียกบุคคลใดมาเป็นพยาน ให้บุคคลนั้นมาชี้แจงหรือให้ถ้อยคำตามวัน เวลา และสถานที่ที่คณะกรรมการสอบสวนกำหนด

ในกรณีที่พยานมาพบคณะกรรมการสอบสวนแต่ไม่ให้ถ้อยคำ หรือไม่มาให้ถ้อยคำ หรือคณะกรรมการสอบสวนเรียกพยานไม่ได้ภายในเวลาอันสมควร คณะกรรมการสอบสวนจะไม่สอบสวนพยานนั้นก็ได้ แต่ต้องบันทึกเหตุอันไว้ในบันทึกประจำวันที่มีการสอบสวน ตามข้อ ๑๖ และรายงานการสอบสวนตามข้อ ๓๖

ข้อ ๓๐ ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่า การสอบสวนพยานหลักฐานใดจะทำให้การสอบสวนล่าช้าโดยไม่จำเป็น หรือมิใช่พยานหลักฐานในประเด็นสำคัญ จะงดการสอบสวนพยานหลักฐานนั้นก็ได้ แต่ต้องทำบันทึกเหตุที่ไม่สอบสวนนั้นไว้ในบันทึกประจำวันที่มีการสอบสวน ตามข้อ ๑๖ วรรคสอง และรายงานการสอบสวนตามข้อ ๓๖

ข้อ ๓๑ ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดวินัยที่ไม่ใช่ความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้รายงานผลการสอบสวนพร้อมเอกสารหลักฐานต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน เพื่อส่งลงโทษตามความเหมาะสมของความผิดต่อไป

หากคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่ากรณีมีมูลว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงในเรื่องอื่น นอกเหนือจากที่ระบุไว้ในคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ให้ประธานกรรมการสอบสวนรายงานไปยังผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนโดยเร็ว ถ้าผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่า กรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามรายงาน ให้

สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนโดยจะแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนคณะเดิมเป็นผู้ทำการสอบสวน หรือแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนใหม่ก็ได้ โดยทำเป็นคำสั่งมีสาระสำคัญ ตามแบบ สว. ๑ ทั้งนี้ ให้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในข้อบังคับนี้

ข้อ ๓๒ ในกรณีที่การสอบสวนพาดพิงไปถึงผู้อื่น ให้คณะกรรมการสอบสวนพิจารณาในเบื้องต้นว่าบุคคลผู้นั้นมีส่วนร่วมกระทำการในเรื่องที่สอบสวนนั้นด้วยหรือไม่ ถ้าเห็นว่าผู้นั้นมีส่วนร่วมกระทำการในเรื่องที่สอบสวนนั้นอยู่ด้วย ให้ประธานกรรมการสอบสวนรายงานไปยังผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อพิจารณาดำเนินการตามควรแก่กรณีโดยเร็ว

ในกรณีที่ผู้สั่งแต่งตั้งเห็นว่า กรณีมีมูลเป็นการกระทำผิดวินัย หรือประพฤติผิดจรรยาบรรณอันเป็นความผิดวินัยตามรายงาน ให้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน โดยจะแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนคณะเดิมเป็นผู้สอบสวน หรือจะแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนใหม่ก็ได้ ทั้งนี้ ให้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในข้อบังคับนี้ กรณีเช่นนี้ให้ใช้พยานหลักฐานตามที่ได้สอบสวนมาแล้วประกอบการพิจารณาได้

ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการสอบสวนโดยแยกเป็นสำนวนการสอบสวนใหม่ให้นำพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องในสำนวนการสอบสวนเดิมรวมในสำนวนการสอบสวนใหม่ หรือบันทึกให้ปรากฏว่านำพยานหลักฐานใดจากสำนวนการสอบสวนเดิมมาประกอบการพิจารณาในสำนวนการสอบสวนใหม่ด้วย

ข้อ ๓๓ ในกรณีที่มีคำพิพากษาถึงที่สุดว่า ผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดหรือต้องรับผิดในคดีที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ถูกกล่าวหา ถ้าคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่า ข้อเท็จจริงที่ปรากฏตามคำพิพากษา ได้ความประจักษ์ชัดอยู่แล้ว ให้ถือเอาคำพิพากษานั้นเป็นพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาโดยไม่ต้องสอบสวนพยานหลักฐานอื่นที่เกี่ยวข้องกับข้อกล่าวหาได้ แต่ต้องแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบและแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาตามข้อ ๒๒ ให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบด้วย

ข้อ ๓๔ ในระหว่างการสอบสวน แม้จะมีการสั่งให้ผู้ถูกกล่าวหาไปอยู่นอกบังคับบัญชาของ ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ให้คณะกรรมการสอบสวนทำการสอบสวนต่อไปจนเสร็จ แล้วทำรายงานการสอบสวนและเสนอสำนวนการสอบสวนต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง และส่งเรื่องให้ผู้บังคับบัญชาคนใหม่ของผู้ถูกกล่าวหาเพื่อดำเนินการต่อไป

## หมวด ๕

### การลงมติ และรายงานการสอบสวน

ข้อ ๓๕ เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้รวบรวมพยานหลักฐานต่างๆ เสร็จแล้วให้ประชุมพิจารณาลงมติว่า ผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยหรือไม่ ถ้าผิดเป็นความผิดวินัยฐานใด และควรได้รับโทษสถานใด ถ้ากรณีมีเหตุอันควรสงสัยอย่างยิ่งว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำผิดวินัยอย่างไรร้ายแรง แต่การสอบสวนไม่ได้ความแน่ชัดพอที่จะลงโทษปลดออกหรือไล่ออก ถ้าให้รับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการหรือไม่อย่างไร ทั้งนี้ตามมาตรา ๕๗(๙) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗

ข้อ ๓๖ เมื่อได้ประชุมพิจารณา ลงมติตามข้อ ๓๕ แล้ว ให้คณะกรรมการสอบสวน ทำรายงานการสอบสวนซึ่งมีสาระสำคัญตามแบบ สว.๖ ท้ายข้อบังคับนี้ เสนอต่อผู้สั่งแต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวน กรรมการสอบสวนผู้ใดมีความเห็นแย้ง ให้ทำความเห็นแย้งแนบไว้กับรายงาน การสอบสวนโดยถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของรายงานการสอบสวนด้วย

รายงานการสอบสวนอย่างน้อยต้องมีสาระสำคัญ ดังนี้

(๑) สรุปข้อเท็จจริงและพยานหลักฐาน ว่ามีอย่างไรบ้าง ในกรณีที่ไม่ได้สอบสวน พยานตามข้อ ๓๐ หรือข้อ ๓๑ ให้รายงานเหตุที่ไม่ได้สอบสวนนั้นให้ปรากฏไว้ ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหา ให้ถ้อยคำรับสารภาพ ให้บันทึกเหตุในการรับสารภาพ (ถ้ามี) ไว้ด้วย

(๒) วิจัยเปรียบเทียบพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา กับพยานหลักฐานที่หักล้างข้อกล่าวหา

(๓) ความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยหรือไม่ อย่างไร ถ้าผิดเป็นความผิดวินัยฐานใด และควรได้รับโทษสถานใด

เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้ทำรายงานสอบสวนแล้ว ให้เสนอสำนวนการสอบสวน ต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน และให้ถือว่าการสอบสวนแล้วเสร็จ

ข้อ ๓๗ เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้เสนอสำนวนการสอบสวนมาแล้ว ให้ผู้สั่ง แต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวนตรวจสอบความถูกต้องของสำนวนการสอบสวน ตามข้อ ๓๙ ข้อ ๔๐ ข้อ ๔๑ ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนให้ความเห็นว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิด สมควรยุติเรื่อง หรือกระทำความผิดที่ยังไม่ถึงขั้นเป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน พิจารณาสั่งการตามที่เห็นสมควรโดยเร็ว

ข้อ ๓๘ ในกรณีที่ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน เห็นสมควรให้สอบสวนเพิ่มเติม ประการใด ให้กำหนดประเด็นพร้อมทั้งส่งเอกสารที่เกี่ยวข้องไปให้คณะกรรมการสอบสวนคณะเดิม เพื่อดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติมได้ตามความจำเป็น

ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนคณะเดิมไม่อาจทำการสอบสวนได้ หรือผู้สั่งแต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวนเห็นเป็นการสมควร จะแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนใหม่ขึ้นทำการสอบสวน เพิ่มเติมก็ได้ ในกรณีเช่นนี้ให้นำ ข้อ ๘ และข้อ ๙ มาบังคับใช้โดยอนุโลม

ให้คณะกรรมการสอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติมให้แล้วเสร็จโดยเร็ว เมื่อสอบสวน แล้วเสร็จแล้วให้ส่งพยานหลักฐานที่ได้จากการสอบสวนเพิ่มเติมให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน เพิ่มเติม โดยไม่ต้องทำความเห็น

ข้อ ๓๙ ในกรณีที่ปรากฏว่าการแต่งตั้งกรรมการสอบสวนไม่ถูกต้องตามข้อ ๘ ให้ การสอบสวนทั้งหมดเสียไป ในกรณีเช่นนี้ ให้ผู้มีอำนาจสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวนใหม่ให้ถูกต้อง

ข้อ ๔๐ กรณีที่ปรากฏว่าการสอบสวนตอนใดทำไม่ถูกต้อง ให้การสอบสวนเสียไป เฉพาะตอนนั้น ดังต่อไปนี้

(๑) การประชุมคณะกรรมการสอบสวนมีกรรมการสอบสวนมาประชุมไม่ ครบตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๑๘ วรรคหนึ่ง

(๒) การสอบปากคำบุคคลดำเนินการไม่ถูกต้องตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๒๕ ข้อ ๒๗ หรือข้อ ๒๘ วรรคหนึ่ง

ในกรณีเช่นนี้ ให้ผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน สั่งให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการใหม่ให้ถูกต้องโดยเร็ว

ข้อ ๔๑ ในกรณีที่ปรากฏว่าคณะกรรมการสอบสวนไม่เรียกผู้ถูกกล่าวหามารับทราบ ข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา หรือไม่ส่งบันทึกการแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปให้ผู้ถูกกล่าวหา หรือไม่ มีหนังสือขอให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจง หรือนัดมาให้ถ้อยคำหรือนำสืบแก้ข้อกล่าวหาตามข้อ ๒๑ ให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนสั่งให้คณะกรรมการสอบสวนแก้ไขหรือดำเนินการต่อนั้นให้ถูกต้องโดยเร็ว และต้องให้ออกาสแก่ผู้ถูกกล่าวหาที่จะชี้แจงให้ถ้อยคำและนำสืบแก้ข้อกล่าวหาตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๒๒ ด้วย แต่ถ้าการสอบสวนต่อนั้นมิใช่สาระสำคัญอันจะทำให้เสียความเป็นธรรม ผู้มีอำนาจดังกล่าวจะสั่งให้แก้ไขหรือ ดำเนินการให้ถูกต้องหรือไม่ก็ได้

ข้อ ๔๒ ในกรณีที่ปรากฏว่าการสอบสวนตอนใดทำไม่ถูกต้องตามข้อบังคับนี้ นอกจากที่กำหนดไว้ในข้อ ๓๙ ข้อ ๔๐ และข้อ ๔๑ ถ้าการสอบสวนต่อนั้นเป็นสาระสำคัญอันจะทำให้เสียความเป็นธรรม ให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน สั่งให้คณะกรรมการสอบสวนแก้ไขหรือ ดำเนินการต่อนั้นให้ถูกต้องโดยเร็ว แต่ถ้าการสอบสวนนั้นมิใช่สาระสำคัญอันจะทำให้เสียความเป็นธรรม ผู้มีอำนาจดังกล่าวจะสั่งให้แก้ไขหรือดำเนินการให้ถูกต้องหรือไม่ก็ได้

ข้อ ๔๓ กรณีข้าราชการผู้ใดเคยถูกกล่าวหา หรือกระทำผิดวินัยก่อนวันโอนมาบรรจุเข้ารับราชการที่มหาวิทยาลัย หากการกระทำนั้นเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงที่อาจถูกลงโทษวินัยอย่างร้ายแรง ให้ผู้บังคับบัญชาตามข้อ ๗ สั่งให้มีการดำเนินการสอบสวนและลงโทษตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ในข้อบังคับนี้ แต่ถ้าเป็นเรื่องที่อยู่ระหว่างการสืบสวนหรือสอบสวนของผู้บังคับบัญชาเดิมก่อนวันโอนก็ให้รอผลการสืบสวนหรือสอบสวนจนเสร็จ เมื่อได้รับรายงานผลการสอบสวนแล้วหากจะต้องสั่งลงโทษทางวินัย ให้ผู้สั่งแต่งตั้งของข้าราชการหรือพนักงานผู้นั้นพิจารณาดำเนินการลงโทษต่อไป

ข้อ ๔๔ ข้าราชการผู้ใดพ้นจากราชการอันมิใช่เพราะตาย และมีกรณีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงก่อนพ้นจากราชการ ให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อดำเนินการทางวินัยตามที่กำหนดไว้ในข้อบังคับนี้กับข้าราชการผู้นั้นภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่พ้นจากราชการ

การดำเนินการสอบสวนพิจารณาตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามข้อบังคับนี้

เมื่อคณะกรรมการสอบสวน ได้พิจารณาสอบสวนเป็นประการใดแล้ว ให้เสนอสำนวนการสอบสวนต่อผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อพิจารณา หากเห็นว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้พิจารณาดำเนินการลงโทษวินัยอย่างร้ายแรงตามความร้ายแรงแก่กรณี แต่หากปรากฏว่า ผู้นั้นกระทำผิดวินัยที่จะลงโทษวินัยอย่างไม่ร้ายแรงก็ให้งดโทษเสียก็ได้

ในระหว่างที่ได้ดำเนินการตามวรรคก่อน หากปรากฏว่าผู้นั้นถึงแก่ความตายให้ยุติเรื่อง

ข้อ ๔๕ การนับระยะเวลาตามข้อบังคับนี้ สำหรับระยะเวลาเริ่มต้นให้นับวันถัดจากวันแรกแห่งเวลานั้นเป็นวันเริ่มนับระยะเวลา แต่ถ้าเป็นกรณีขยายเวลาให้นับวันต่อจากวันสุดท้ายแห่งระยะเวลาเดิม เป็นวันเริ่มระยะเวลาที่ขยายออกไป ส่วนเวลาสิ้นสุดให้นับดังนี้

(๓) กรณีเป็นเจ้าหน้าที่หรือคณะกรรมการสอบสวน ให้นับวันสิ้นสุดของระยะเวลานั้นรวมเข้าด้วยแม้ว่าวันสุดท้ายเป็นวันหยุดทำการสำหรับเจ้าหน้าที่หรือคณะกรรมการสอบสวน

(๔) กรณีเป็นบุคคลที่ต้องทำการอย่างหนึ่งอย่างใดภายในระยะเวลาที่กำหนดโดยกฎหมายหรือโดยคำสั่งของเจ้าหน้าที่หรือคณะกรรมการสอบสวน ถ้าวันสุดท้ายแห่งระยะเวลาตรงกับวันหยุดราชการ ให้นับวันเริ่มเปิดทำการใหม่เป็นวันสุดท้ายแห่งระยะเวลา

ข้อ ๔๖ ในกรณีที่มีการส่งลงโทษวินัยข้าราชการหรือพนักงานผู้ใด ให้อธิการบดีรายงานผลการดำเนินการดังกล่าวให้สภามหาวิทยาลัยทราบ

ในกรณีที่สภามหาวิทยาลัยเห็นว่าการส่งลงโทษตามวรรคก่อน มิได้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ในข้อบังคับนี้ หรือมิได้ดำเนินการโดยเคร่งครัด หรือมิได้ดำเนินการให้เกิดความเป็นธรรมอย่างเพียงพอ จะสั่งให้มีการดำเนินการและสั่งการใหม่ให้ถูกต้องเหมาะสมต่อไปก็ได้

#### บทเฉพาะกาล

ข้อ ๔๗ ในกรณีที่มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยก่อนวันที่ข้อบังคับนี้ใช้บังคับ และการสอบสวนยังดำเนินการไม่แล้วเสร็จให้นำหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ในข้อบังคับนี้มาดำเนินการต่อจนแล้วเสร็จโดยไม่กระทบการสอบสวนที่ได้ดำเนินการไปแล้ว และการพิจารณาสั่งการของผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน หรือ นายกสภามหาวิทยาลัย ให้ดำเนินการตามข้อบังคับนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๙ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๕๗

กระแส ชนวงค์

(ศาสตราจารย์ นายแพทย์ ดร.กระแส ชนวงค์)

นายกสภามหาวิทยาลัยนเรศวร

**ข้อบังคับมหาวิทยาลัยนเรศวร**  
**ว่าด้วย การให้ข้าราชการและพนักงานมหาวิทยาลัย ไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูน**  
**ความรู้ทางวิชาการโดยการให้ไปปฏิบัติงานในหน่วยงานอื่นภายในประเทศ**  
**พ.ศ.๒๕๕๗**

.....

โดยที่เห็นเป็นการสมควร เพิ่มพูนประสิทธิภาพของข้าราชการ และพนักงานมหาวิทยาลัย โดยให้ไปปฏิบัติงานในหน่วยงานอื่นภายในประเทศ เพื่อให้ข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัยมีความรู้ ทักษะ ความเชี่ยวชาญ ประสบการณ์และการปฏิบัติราชการมีประสิทธิภาพ เกิดผลสัมฤทธิ์ตามภารกิจของมหาวิทยาลัย โดยกระบวนการการสร้างเครือข่ายวิชาการภาครัฐและภาคเอกชน (Public Private Partnership : PPP) ตามนโยบายของรัฐ

อาศัยอำนาจตามมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และมาตรา ๑๔(๒) และ (๑๐) แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยนเรศวร พ.ศ.๒๕๓๓ และ ความในข้อ ๑๘ แห่งข้อบังคับมหาวิทยาลัยนเรศวร ว่าด้วย การบริหารงานบุคคลสำหรับพนักงานมหาวิทยาลัย พ.ศ.๒๕๔๓ ประกอบกับมติสภามหาวิทยาลัยนเรศวร ในคราวประชุม ครั้งที่ ๑๙๖(๖/๒๕๕๗) เมื่อวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๕๗ จึงออกข้อบังคับมหาวิทยาลัยนเรศวรไว้ดังนี้

**ข้อ ๑** ข้อบังคับนี้เรียกว่า “ข้อบังคับมหาวิทยาลัยนเรศวร ว่าด้วย การให้ข้าราชการและพนักงานมหาวิทยาลัยไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ โดยการให้ไปปฏิบัติงานในหน่วยงานอื่น ภายในประเทศ พ.ศ.๒๕๕๗”

**ข้อ ๒** ข้อบังคับนี้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศเป็นต้นไป

**ข้อ ๓** ในข้อบังคับนี้

“มหาวิทยาลัย”	หมายความว่า	มหาวิทยาลัยนเรศวร
“อธิการบดี”	หมายความว่า	อธิการบดีมหาวิทยาลัยนเรศวร
“ส่วนงาน”	หมายความว่า	คณะ วิทยาลัย สถาบัน สำนัก หรือ ส่วนงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ ทั้งที่เป็นส่วนราชการ หรือจัดตั้งโดยมติสภามหาวิทยาลัย

“ข้าราชการ”	หมายความว่า	ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา สังกัดมหาวิทยาลัยนเรศวร
-------------	-------------	---

“พนักงานมหาวิทยาลัย”	หมายความว่า	พนักงานในสถาบันอุดมศึกษา สังกัดมหาวิทยาลัยนเรศวร
----------------------	-------------	--

“ก.บ.ม.”	หมายความว่า	คณะกรรมการบริหารงานบุคคลประจำมหาวิทยาลัย
----------	-------------	--

“การเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ”	หมายความว่า	การวิจัย หรือ การสร้างงาน นวัตกรรมหรือผลงานทางวิชาการ ในลักษณะอื่นที่เป็นการเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ ในศาสตร์ใดศาสตร์หนึ่งเพื่อเพิ่มพูนความรู้เพิ่มพูนความรู้ใหม่ๆ การสร้างเสริมประสบการณ์ ตลอดจน
--------------------------------	-------------	--

การพัฒนาความสัมพันธ์ในหน่วยงานที่มหาวิทยาลัยได้ลงนามบันทึกความร่วมมือด้วย หรือสถาบัน  
อื่นๆ หรือหน่วยงานอื่นภายในประเทศ หรือฝึกการใช้เครื่องมือหรือเทคโนโลยีสมัยใหม่ ซึ่งมีใช้  
การศึกษา เพื่อเพิ่มเติม คุณวุฒิหรือวุฒิการศึกษา

ข้อ ๔ ให้ ก.บ.ม. มีอำนาจกำหนดรายละเอียดเพื่อปฏิบัติตามข้อบังคับนี้

ข้อ ๕ ให้อธิการบดีเป็นผู้รักษาการตามข้อบังคับนี้ และให้มีอำนาจออกประกาศ  
มหาวิทยาลัย กรณีที่มีปัญหาออกเหนือจากที่ข้อบังคับนี้กำหนดไว้ ให้อธิการบดีเป็นผู้วินิจฉัยชี้ขาด  
และให้ถือเป็นที่สุด

#### หมวด ๑

### การให้ข้าราชการหรือพนักงานมหาวิทยาลัยไปปฏิบัติงานที่หน่วยงานอื่นภายในประเทศ

.....

ข้อ ๖ หน่วยงานอื่นภายในประเทศ ที่จะให้ข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัย  
ไปปฏิบัติงานภายใต้ข้อบังคับนี้ คือ

(๑) ส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐหรือรัฐวิสาหกิจที่ตั้งขึ้นตาม  
พระราชบัญญัติ พระราชกฤษฎีกาหรือตามมติคณะรัฐมนตรี

(๒) องค์กรระหว่างประเทศ ที่ตั้งอยู่ในประเทศไทย

(๓) หน่วยงานภาคเอกชน ที่ลงทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยและ  
ได้รับการจัดให้มีดัชนีราคาในตลาดหลักทรัพย์ ขนาดใหญ่ที่สุดหนึ่งร้อยอันดับแรกหรือได้รับการจัด  
อันดับว่ามีธรรมาภิบาลในระดับดีมากหรือดีเลิศ

(๔) หน่วยงานภาคเอกชนที่ไม่แสวงหาผลกำไร และมีองค์ความรู้ ที่เป็น  
ประโยชน์อย่างยิ่งต่อภารกิจของส่วนงานต้นสังกัดของข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัย ตามที่  
ก.บ.ม. ให้ความเห็นชอบ

(๕) หน่วยงานที่จดทะเบียนกับสภาอุตสาหกรรมหรือสภาหอการค้า

(๖) หน่วยงานอื่นตามที่ ก.บ.ม. ให้ความเห็นชอบ

ข้อ ๗ อธิการบดีอาจสั่งให้ข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัยไปปฏิบัติงาน  
ที่หน่วยงานอื่น ภายในประเทศตามข้อบังคับนี้ได้ โดยการไปปฏิบัติงานนั้นต้องสอดคล้องกับภารกิจ  
และทิศทางในการทำงานของส่วนงานต้นสังกัดที่ผู้นั้นสังกัดทั้งปัจจุบันและในอนาคตและต้องสามารถ  
เพิ่มพูนความรู้ ทักษะ ความเชี่ยวชาญหรือประสบการณ์ เพื่อให้ข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัย  
ผู้นั้นสามารถกลับมาปฏิบัติหน้าที่ราชการ ในส่วนงานต้นสังกัดได้อย่างมีประสิทธิภาพและเกิด  
ประสิทธิผล

ข้อ ๘ ส่วนงานต้นสังกัด จะต้องกำหนดแผนพัฒนาเฉพาะบุคคลสำหรับผู้ไป  
ปฏิบัติงาน ที่หน่วยงานอื่นภายในประเทศ ให้สอดคล้องกับภารกิจของส่วนงานและของมหาวิทยาลัย  
ทั้งในปัจจุบัน อนาคต และ กำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบที่จะมอบหมายให้ข้าราชการ พนักงาน  
มหาวิทยาลัยผู้นั้นได้ปฏิบัติ เมื่อกลับจากการไปปฏิบัติงานในหน่วยงานอื่นแล้ว โดยการมอบหมาย  
หน้าที่ต้องสอดคล้องกับความรู้ความสามารถหรือประสบการณ์ที่ผู้นั้นได้รับเพิ่มขึ้น เพื่อให้ปฏิบัติงาน  
ตามภารกิจของส่วนงานต้นสังกัดได้อย่างมีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับแผนพัฒนาเฉพาะบุคคล  
ที่กำหนดไว้



**ข้อ ๙** การสั่งให้ข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัยไปปฏิบัติงาน หัวหน้าส่วนงานต้นสังกัดจะต้องคำนึงถึงอัตรากำลังที่มีอยู่ โดยให้มีผู้ปฏิบัติงานเพียงพอไม่ให้เกิดเสียหายแก่ราชการและจะนำเหตุดังกล่าวมาขอตั้งอัตราเพิ่มไม่ได้

**ข้อ ๑๐** ข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัย ที่จะไปปฏิบัติงานในหน่วยงานอื่น ต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามดังนี้

- (๑) อายุไม่เกินห้าสิบห้าปีบริบูรณ์ ในวันที่เริ่มปฏิบัติงานในหน่วยงานอื่น
- (๒) รับราชการมาแล้วไม่น้อยกว่า ๕ ปี และผ่านการประเมินการ

ทดลองงาน

(๓) มีสมรรถนะสอดคล้องกับลักษณะงานที่จะไปปฏิบัติและมีผลงานเป็นที่ยอมรับของผู้บังคับบัญชา

(๔) เป็นผู้ที่มีผู้บังคับบัญชารับรองว่ามีความสามารถสูง มีความกระตือรือร้นสามารถเรียนรู้ได้เร็วในสภาพแวดล้อมใหม่ มีความประพฤติดีและตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการ

(๕) ไม่เป็นผู้อยู่ระหว่างถูกดำเนินการทางวินัยหรือเป็นจำเลยในคดีอาญาซึ่งมิใช่ความผิดลหุโทษ หรือมิใช่ความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท

(๖) ถ้าเป็นผู้เคยไปปฏิบัติงานที่หน่วยงานอื่นในประเทศมาแล้ว จะต้องกลับมาปฏิบัติราชการแล้วเป็นเวลาไม่น้อยกว่าระยะเวลาที่ได้รับอนุมัติให้ไปปฏิบัติงานในคราวก่อนนั้น

**ข้อ ๑๑** การสั่งให้ข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัยไปปฏิบัติงานที่หน่วยงานอื่น ให้หัวหน้าส่วนงานต้นสังกัดของข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัยผู้นั้น พิจารณาเรื่องดังต่อไปนี้

(๑) พิจารณาลักษณะของหน่วยงานอื่นที่จะไปปฏิบัติงาน ต้องเป็นงานที่ไปปฏิบัติงานแล้ว ข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัย จะได้รับองค์ความรู้ทักษะและความเชี่ยวชาญหรือประสบการณ์ตรงตามความต้องการของส่วนงานต้นสังกัด ตลอดจนเหมาะสมกับหน้าที่ความรับผิดชอบที่ข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัยผู้นั้นได้รับมอบหมายในปัจจุบันรวมถึงจะได้รับมอบหมายต่อไปในอนาคต

(๒) พิจารณาลักษณะของหน่วยงานอื่นภายในประเทศ ที่จะให้ข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัยไปปฏิบัติงาน จะต้องเป็นหน่วยงานที่มีองค์ความรู้ เป็นประโยชน์ต่อภารกิจของส่วนงานต้นสังกัด

(๓) พิจารณากำหนดระยะเวลาที่จะสั่งให้ข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัยไปปฏิบัติงานในหน่วยงานอื่น ต้องมีระยะเวลาไม่เกินหนึ่งปี กรณีที่มีเหตุความจำเป็นเพื่อให้ได้ประสบการณ์มาใช้ในการปฏิบัติหน้าที่ราชการให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น หัวหน้าส่วนงานต้นสังกัดอาจเสนออธิการบดีเพื่อพิจารณาขยายเวลาให้ปฏิบัติงานที่หน่วยงานอื่นนั้นต่อไปอีกได้ไม่เกินหนึ่งปี

**ข้อ ๑๒** ก่อนสั่งให้ข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัย ไปปฏิบัติงานในหน่วยงานอื่น ให้ส่วนงานต้นสังกัด จัดทำบันทึกข้อตกลงความร่วมมือกับหน่วยงานอื่น โดยมีรายละเอียดดังนี้

(๑) วัตถุประสงค์ แผนงาน โครงการที่จะให้ข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัยไปปฏิบัติงาน ขอบข่ายงาน ระยะเวลาและแผนการปฏิบัติงาน

(๒) การประเมินผลการปฏิบัติงาน ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่มหาวิทยาลัย กำหนดไว้ตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยนเรศวรว่าด้วยการประเมินผลการปฏิบัติราชการ

หรือตามที่ส่วนงานต้นสังกัดและหน่วยงานอื่นจะได้ตกลงกัน โดยให้ส่วนงานต้นสังกัดเป็นผู้ประเมิน และหน่วยงานอื่นที่รับข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัย ไปปฏิบัติงานเป็นผู้ให้ข้อมูลและความเห็น ประกอบการประเมินของส่วนงานต้นสังกัด

(๓) ค่าตอบแทน สวัสดิการและสิทธิประโยชน์อื่นที่ข้าราชการ พนักงาน มหาวิทยาลัย พึงจะได้รับจากส่วนงานต้นสังกัดหรือมหาวิทยาลัยและหน่วยงานอื่นที่ไปปฏิบัติงาน ต้องไม่มีผลให้ได้รับซ้ำซ้อน

## หมวด ๒ การกำกับดูแล

.....

**ข้อ ๑๓** ข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัยผู้ไปปฏิบัติงานที่หน่วยงานอื่น ตามข้อบังคับนี้ ต้องทำสัญญาตามแบบที่มหาวิทยาลัยกำหนด

**ข้อ ๑๔** ในระหว่างที่ปฏิบัติงาน ณ หน่วยงานอื่น การใดที่ข้าราชการ พนักงาน มหาวิทยาลัยจะต้องขออนุมัติ ขออนุญาตหรือขอความเห็นชอบตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับหรือหลักเกณฑ์ทางราชการกำหนด ข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัยต้องถือปฏิบัติเช่นเดิม เว้นแต่เป็นวัน เวลาทำงาน วันหยุดตามประเพณี วันหยุดประจำปี และการลาหยุดในขณะที่ปฏิบัติงานที่หน่วยงานอื่นให้ถือปฏิบัติตามระเบียบของหน่วยงานอื่นนั้น

**ข้อ ๑๕** ข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัยผู้ไปปฏิบัติงานที่หน่วยงานอื่น ต้องปฏิบัติตามข้อตกลง ความร่วมมือระหว่างส่วนงานต้นสังกัดกับหน่วยงานอื่น ที่ข้าราชการ พนักงาน มหาวิทยาลัย ไปปฏิบัติงานและต้องถือปฏิบัติตามระเบียบของหน่วยงานอื่นที่ไปปฏิบัติงานด้วย

**ข้อ ๑๖** ข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัย ผู้ไปปฏิบัติงานที่หน่วยงานอื่น ผู้ใด ไม่ปฏิบัติตามข้อ ๑๔ หรือข้อ ๑๕ ผู้บังคับบัญชาอาจพิจารณาดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่งหรือทั้งสองอย่าง ดังนี้

(๑) ตักเตือนหรือ ดำเนินการทางวินัย ตามควรแก่กรณี

(๒) สั่งให้ยุติการปฏิบัติงานที่หน่วยงานอื่นและให้กลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการภายในเวลาที่กำหนด

**ข้อ ๑๗** การไปปฏิบัติงานที่หน่วยงานอื่น ตามระเบียบนี้ ให้ถือเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการ และผลการปฏิบัติงานดังกล่าวถือเป็นผลการปฏิบัติราชการ ตามที่มหาวิทยาลัยกำหนด

ในระหว่างการปฏิบัติงานที่หน่วยงานอื่น หากหัวหน้าส่วนงานต้นสังกัด เห็นว่าการให้ข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัยผู้ใดปฏิบัติงานนั้นต่อไปจะไม่เกิดประโยชน์ตามความต้องการของส่วนงานต้นสังกัด หรือผลการประเมินการปฏิบัติงานตามข้อ ๑๒(๒) ปรากฏว่าข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัยผู้ใด ไม่สามารถปฏิบัติงานได้ตามข้อตกลงความร่วมมือระหว่างส่วนงานต้นสังกัดกับหน่วยงานอื่นที่ได้ทำไว้ หัวหน้าส่วนงานอาจเสนอให้อธิการบดี เพื่อให้มีคำสั่งเรียกให้ ข้าราชการ หรือ พนักงานมหาวิทยาลัยผู้นั้น กลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการก่อนครบกำหนดก็ได้

**ข้อ ๑๘** เมื่อครบกำหนดเวลาที่ไปปฏิบัติงานในหน่วยงานอื่น หรือถูกสั่งให้กลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการก่อนครบกำหนดเวลาตามข้อ ๑๖(๒) แล้ว ให้ข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัย

ที่ไปปฏิบัติงานที่หน่วยงานอื่นรายงานตัวกลับเข้าปฏิบัติราชการในส่วนงานต้นสังกัดโดยเร็วและจัดทำรายงานผลการปฏิบัติงานทั้งหมดเสนอต่อหัวหน้าส่วนงานต้นสังกัดและมหาวิทยาลัยตามลำดับ

ข้อ ๑๙ ให้ส่วนงานต้นสังกัด จัดให้ข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัยที่ไปปฏิบัติงานในหน่วยงานอื่น ดำเนินการเผยแพร่องค์ความรู้ ทักษะ ประสบการณ์ที่ได้รับจากการไปปฏิบัติงานดังกล่าว

ข้อ ๒๐ ให้มหาวิทยาลัยรายงานการไปปฏิบัติงานที่หน่วยงานอื่น ให้ ก.บ.ม. และสภามหาวิทยาลัยเพื่อรับทราบ ในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) ได้สั่งการให้ข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัย ไปปฏิบัติงานที่หน่วยงานอื่นแล้ว

(๒) ได้รับรายงานผลการปฏิบัติราชการของข้าราชการ ดังกล่าว ตามข้อ ๑๗ แล้ว

ข้อ ๒๑ ข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัย ผู้ใดไปปฏิบัติงานที่หน่วยงานอื่น ตามระเบียบนี้ มีสิทธิได้รับค่าตอบแทน สวัสดิการและสิทธิประโยชน์อื่นจากทางราชการ ตามกฎหมายหรือระเบียบว่าด้วย การนั้น ตลอดจนมีสิทธิได้รับค่าตอบแทนและประโยชน์อื่น จากหน่วยงานอื่นที่ไปปฏิบัติงานตามข้อตกลงความร่วมมือระหว่างส่วนงานต้นสังกัดและหน่วยงานอื่น

ประกาศ ณ วันที่ ๒๗ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๕๗

กระแส ชนะวงศ์

(ศาสตราจารย์ นายแพทย์ ดร.กระแส ชนะวงศ์)

นายกสภามหาวิทยาลัยนเรศวร



ข้อบังคับมหาวิทยาลัยนเรศวร  
ว่าด้วยเรื่อง การบริหารงาน



**ข้อบังคับมหาวิทยาลัยนเรศวร  
ว่าด้วย การบริหารงานบุคคลสำหรับพนักงานของมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๔๓ (แก้ไข  
เพิ่มเติม) ฉบับที่ ๒ พ.ศ. ๒๕๕๗**

-----

อนุสนธิ ข้อบังคับมหาวิทยาลัยนเรศวร ว่าด้วย การบริหารงานบุคคลสำหรับพนักงานของมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๔๓ ฉบับลงวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๔๓

เนื่องจากข้อบังคับมหาวิทยาลัยนเรศวร ว่าด้วย การบริหารงานบุคคลสำหรับพนักงานของมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๔๓ ฉบับลงวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๔๓ ในหมวด ๖ วินัยและการรักษาวินัย ข้อ ๑๙ และข้อ ๒๐ ไม่สามารถบังคับใช้กับสถานการณ์ปัจจุบันที่เปลี่ยนแปลงไป จึงจำเป็นต้องแก้ไขปรับปรุงข้อบังคับมหาวิทยาลัยนเรศวร ว่าด้วย การบริหารงานบุคคลสำหรับพนักงานของมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๔๓ ฉบับลงวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๔๓ เพื่อให้สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๔(๒) แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยนเรศวร พ.ศ.๒๕๓๓ และ ความในมาตรา ๖๕/๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๕๑ ประกอบกับมติสภามหาวิทยาลัยในคราวประชุมครั้งที่ ๒๐๐(๑๐/๒๕๕๗) เมื่อวันที่ ๒๖ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๕๗ ให้ปรับปรุงข้อบังคับ ดังนี้

ข้อ ๑ ข้อบังคับนี้เรียกว่า “ข้อบังคับมหาวิทยาลัยนเรศวร ว่าด้วย การบริหารงานบุคคลสำหรับพนักงานของมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๔๓ (แก้ไขเพิ่มเติม) ฉบับที่ ๒ พ.ศ. ๒๕๕๗”

ข้อ ๒ ข้อบังคับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกความในข้อ ๑๙ ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยนเรศวร ว่าด้วย การบริหารงานบุคคลสำหรับพนักงานของมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๔๓ ฉบับลงวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๔๓ และให้ใช้ความ ดังต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๑๙ การดำเนินการทางวินัยและการรักษาวินัยของพนักงาน ให้นำพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษามาใช้บังคับโดยอนุโลม”

ข้อ ๔ ให้ยกเลิกความในข้อ ๒๐ ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยนเรศวร ว่าด้วย การบริหารงานบุคคลสำหรับพนักงานของมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๔๓ ฉบับลงวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๔๓ และให้ใช้ความดังต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๒๐ โทษทางวินัยมี ๕ สถาน คือ

- (๑) ภาคทัณฑ์
- (๒) ตัดเงินเดือน
- (๓) ลดเงินเดือน
- (๔) ปลดออก
- (๕) ไล่ออก

การลงโทษทางวินัยมี ๒ ระดับ ได้แก่

(๑) โทษผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง

(๒) โทษผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ให้โทษ ปลดออก ไล่ออก เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ประกาศ ณ วันที่ ๓๐ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๕๗

กระแส ชนะวงศ์

(ศาสตราจารย์นายแพทย์ ดร.กระแส ชนะวงศ์)

นายกสภามหาวิทยาลัยนเรศวร